

اداره خانہ سی :

فلاحہ بخشہ بازار سی صاحبیل خانہ ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آرستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΘΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ

ην πρώτην θέσιν, μετά τοὺς γονεῖς, πρέπει νὰ ἔχουν, βέβαια, εἰς τὴν καρδίαν μας οἱ διδάσκαλοι. Εἶναι μὴπως ἀνάγκη νὰ σὰς εἶπω τὸ διατί;

Οἱ γονεῖς μὰς ἐγέννησαν, μὰς περιβάλλουν μὲ τὴν μεγαλειότεραν ἀγάπην καὶ μὲ τὴν περὶ θερ-

μὴν στοργὴν, φροντίζουν διὰ τὴν καλὴν μας διατήρησιν, θέλουν τὴν εὐτυχίαν μας, μὰς παρακολουθοῦν εἰς ὅλα μας τὰ βήματα καὶ ὄνειρεῦνται δι' ἡμᾶς ἓνα μέλλον δοξασμένον καὶ ὑψηλόν.

Αὐτὰ ὅλα τὰ θέλουν οἱ γονεῖς μας καὶ δι' ὅλα αὐτὰ προσπαθοῦν, κοπιᾶζουσιν, θυσιάζονται.

* Ἀλλά, διὰ νὰ γίνοντο ὅλα τὰ ὄνειρα, ποῦ αὐτοὶ ἔκαμαν δι' ἡμᾶς, διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ μὰς κάμουν ἠθικοὺς ἀνθρώπους, ἀνεπτυγμένους καὶ μορφωμένους, οἱ γονεῖς μας ἀναθέτουν τὸ δύσκολον ἔργον τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἀναπτύξεώς μας εἰς τοὺς διδασκάλους.

Αὐτοὶ — εἴτε διδάσκαλοι εἶναι, εἴτε καθηγηταί, εἴτε διδασκάλισσαι — χωρὶς νὰ εἶναι γονεῖς μας, αἰσθάνονται δι' ἡμᾶς ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν μεγίστην. Αὐτοὶ μὰς παραλαμβάνουσιν μικρὰ παιδιὰ, ἀμόρφωτα ἀκόμη, ἀπαιδευτα καὶ σχεδὸν ἀνάγωγα, καὶ, μαζὶ μὲ τὰ πρώτα γράμματα, μὰς δίδουσιν καὶ τὴν μόρφωσιν τῆς καρ-

δίας, τὴν καλὴν ἀνατροφήν καὶ μίαν διεύθυνσιν εἰς τὸν βίον.

Τὸ ἔργον των δὲν εἶναι εὐκόλον· εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον δύσκολα ἔργα καί, ὄχι μόνον εἶναι δύσκολον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρὶ. Ἐνθυμηθῆτε γιὰ λίγο, τί ἐκάμνετε εἰς τὸ σχολεῖον, ὅταν ἦσθε μικρὰ, συλλογισθῆτε τὰ κλάμματα, τὰς ἀταξίας, τὴν ἀπροθυμίαν σας. Ἐθέλατε, βέβαια, τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, τὰς περιποιήσεις τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ δὲν σὰς ἤρεσκεν ἡ πειθαρχία τοῦ σχολείου; Ὁ διδάσκαλος ὅμως ἢ ἡ διδασκάλισσα, μὲ τὸ χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη, μὲ τὴν γλυκύτητα εἰς τὰ λόγια, προσπαθῆσε νὰ σὰς κάμῃ νὰ συνειθίσετε τὸν δρόμον τῆς ἐργασίας, ποῦ εἶναι τόσον δύσκολος εἰς τὴν ἀρχὴν του.

Καὶ ἂν κάμμιά φορά οἱ διδάσκαλοί μας ἠναγκάσθησαν, πάλιν ἀπὸ τὰς ἀταξίας καὶ ἀπὸ τὴν ἀμέλειάν μας, νὰ μὰς τιμωρήσουν καὶ νὰ μὰς μαλώσουν, τὸ ἔκαμαν μὲ τόσον γλυκὸν τρόπον, ὥστε τὸ μάλωμά των ἐκεῖνο μὰς ἦτο περισσότερον χέδι, παρά τιμωρία.

Ζεῶρετε γιὰτί;

Διότι προήρχετο ἀπὸ μίαν καρδίαν, ποῦ μὰς ἀγαποῦσε καὶ ἦτο τόσον ἀφωσιωμένη σὲ μὰς.

* Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὰ, ποῦ μὰς δίδουσιν οἱ διδάσκαλοι.

Αὐτοὶ ἐξηκολούθησαν νὰ μὰς καθοδηγοῦν εἰς τὸν δρόμον τῶν καλῶν ἔργων, αὐτοὶ μὰς ἐπλούτισαν τὸν νοῦν μας ἀπὸ τόσα χρήσιμα πράγματα καί, τὸ σπουδαιότερον, ἔκτισαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ κτίζουν εἰς τὴν καρδίαν μας τὸν ἀσάλευτον πύργον τῆς αὐτοπεποιθήσεως καὶ τῆς ἠθικῆς δυνάμεως, ποῦ εἶναι μέσα μας.

Βλέπετε, μικροὶ μου φίλοι, τοὺς μεγάλους, ποῦ περιπατοῦν, ὁμιλοῦν, ἐργάζονται. Τοὺς βλέπετε μὲ ποῖαν αὐτοπεποιθῆσιν ὁμιλοῦν καὶ μὲ ποῖαν ἐπιβολὴν ὑποστηρίζουσιν τὰς ιδέας των. Πρὶν ἀναλάβουν μίαν ἐπιχείρησιν, τὴν σκέπτονται προηγουμένως πολὺ καί, ἀφοῦ τὴν ἀναλάβουν, τὴν διαχειρίζονται μὲ σθένος, μὲ ἐπιμονήν, μὲ σύστημα.

Ποῖος τοὺς ἐδωσεν αὐτὴν ὅλην τὴν

πειραν; ποῖος τοὺς ἐδίδαξε τὸν καλλίτερον τρόπον διὰ νὰ σκέπτονται; ποῖος τοὺς ἔκαμεν ἱκανοὺς νὰ ζοῦν μόνον μὲ τὰς ψυχικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις των;

Κάνεις ἄλλος, ἀγαπητοὶ μου μικροὶ φίλοι, κάνεις, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς διδασκάλους των.

* Ἄλλ' ἄρα γε, πρὸς τοὺς εὐεργέτας μας αὐτοὺς αἰσθανόμεθα τὸν σεβασμόν, ποῦ πρέπει, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην, ποῦ ἀρμόζει; Βεβαίως, τὰ καλὰ παιδιὰ, ὅσα ἔχουν λεπτὰ αἰσθήματα, σέβονται τοὺς διδασκάλους των καὶ τοὺς εὐγνωμονοῦν. Ἀλλὰ μάθετε, ὅτι ὁ σεβασμὸς σας αὐτὸς καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη σας, ὅσονδήποτε ζωηρὰ καὶ ἂν εἶναι, δὲν εἶναι ἀνάλογος καὶ εἶναι πάντοτε μικροτέρα ἀπὸ ἐκείνην, ἡ ὁποία πρέπει ν' ἀπονέμεται εἰς τὰ σεβαστὰ αὐτὰ πρόσωπα.

Μὰς ἔδωσαν τὰ πάντα διὰ τὴν ζωὴν, μὰς ἔδωσαν τὰ ὅπλα διὰ ν' ἀγωνισθῶμεν καὶ ὅ,τι γίνομεν αὐριον, δὲν πρέπει νὰ λησρονῶμεν, ὅτι τὸ χρεωστούμεν εἰς αὐτοὺς.

* Ἀγαπητοὶ μου, δὲν ὑπάρχει κατάλληλος λέξις διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ κάνεις ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποία δὲν σέβονται τοὺς διδασκάλους των. Ἐρχονται δευτέρα μετὰ τοὺς ἐγκληματίας ἐκείνους, ποῦ περιφρονοῦν καὶ προσβάλλουσιν τοὺς γονεῖς των. Εἶναι καὶ ὡς παιδιὰ κακῆς ἀνατροφῆς καὶ κακῶν διαθέσεων, ὅταν δὲ μεγαλώσουν, θὰ εἶναι, ἐπίσης, κακοὶ καὶ ἀχάριστοι πολῖται καὶ δὲν θὰ ἀγαπῶνται ἀπὸ κανένα.

* Ὅχι, μικροὶ μου φίλοι, σεις, βέβαια, δὲν εἴσθε ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα τὰ πονηρὰ, τὰ κακοῦθῆ, τὰ ἀχάριστα. Σεις ἀγαπάτε καὶ ἐκτιμάτε τοὺς διδασκάλους σας, ποῦ σὰς δίδουσιν τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν παιδείαν, ἡ ὁποία αὐριον θὰ σὰς εἶναι ὄπλον καὶ στολισμὸς· δι' αὐτὸ σὰς προβλέπω καὶ σὰς ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ γίνετε πολῖται ἀξιοθαυμαστοὶ καὶ ὑπολήψεως, εὐτυχεῖς διὰ τὸν ἑαυτὸν σας καὶ παράδειγμα διὰ τοὺς ἄλλους.

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ' ἰδιαίτερον τὸν ΠΑΙΔΙΚΟΝ,
ἐκδομένην ἑβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 52 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 40
τὸ ἑξωτερικὸν » » » » Φρ. 15

Δι' ἑγγράφαι προσηλωθῆνται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1 ΓΡΟΣΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΣΑΡ, ΣΑΛΤΙΝ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 18.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΓΡΟΣΙ

κ. Περδίκας ἦτο ἀρχαῖος ἔμπορος. Ἐπειδὴ ἡ ἡλικία του εἶχε προχωρήσει πολὺ καὶ ἦτο ἀρκετὰ κουρασμένος, ἔπαυσε πλέον νὰ ἐργάζεται καὶ ἐξοῦσε μετὰ τὰ εἰσοδήματά του.

Χάριν περισσοτέρας ἡσυχίας, ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν εἰς ἓν ὠραῖον χωριουδάκι, τοῦ ὁποῖου τὸ κλίμα ἦτο πολὺ ὑγιεινόν.

Ἐκεῖ ἀγαποῦσε νὰ κάμνη περίπατο μόνος καὶ νὰ θαυμάζη τὰ ὠραῖα λιβάδια, τὰ εὐμορφα βουναλάκια, τοὺς ἐργατικoὺς γεωργούς.

Ἀκόμη ἠγάπα καὶ τὰ καλὰ παιδιὰ.

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν περίπατόν του, συνήντησεν εἰς τὸν δρόμον πέντε παιδιὰ, μαθητὰς τῆς σχολῆς, οἱ ὁποῖοι ἐπήγαιναν εἰς τὰ σπίτια τους. Ἀφοῦ τὰ ἐχαίρησε, τὰ εἶπε διάφορα πράγματα τότε τὰ παιδιὰ ἐπῆραν θάρρος καὶ τὸν ἠρώτησαν:

— Διατί, κ. Περδίκας, ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον πλούσιοι καὶ πτωχοί; ὁ διδάσκαλός μας σήμερον μᾶς ἠρώτησε καὶ πρέπει νὰ τοῦ δώσωμεν ἀπάντησιν.

Τότε ὁ ἔμπορος ἔδωσεν εἰς τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ἀπὸ ἓνα γρόσι εἰς τὸ καθένα καὶ τὰ εἶπε:

— Κάμετε μετὰ τὸ γρόσι αὐτὸ ὅ,τι θέλετε καὶ αὔριον θὰ σᾶς ἐξηγήσω, διατί ὑπάρχουν πλούσιοι καὶ πτωχοί.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν καὶ τὰ πέντε παιδιὰ, διὰ μαζί, ἐπῆγαν καὶ ἀντάμωσαν τὸν κ. Περδίκαν. Τότε ἐκεῖνος ἠρώτησε τὸ πρῶτον:

— Τί ἔκαμες, παιδί μου, τὸ γρόσι σου;

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ μαθητής, τὸ ἔβαλα εἰς τὸν κουμπαραν μου ὅταν θὰ μαζέψω καὶ ἄλλα γρόσια, τότε θὰ τὸ βάλω εἰς τὸ τα-

μιευτήριον τῆς Τραπεζῆς καὶ ἔτσι θὰ κάμω οἰκονομία.

— Λοιπόν, παιδί μου, ἄκουσε: ὑπάρχουν πλούσιοι, διότι ἡ οἰκονομία εἶναι ἡ βῆσις τοῦ πλούτου· ἀλλὰ πρέπει νὰ προσέχης νὰ χωρίζης τὴν οἰκονομίαν ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν. Ἡ οἰκονομία εἶναι ἀρετὴ, ἀλλ' ἡ φιλαργυρία εἶναι τρομερὸν ἐλάττωμα.

— Ἐγὼ, εἶπε τὸ δεύτερον παιδί, ὅταν ἠρωτήθη, ἠγόρασα καραμέλλες καὶ τῆς ἔφαγα.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπε τὸ τρίτον, ἀνέβηκα στὰ ἀλογάκια καὶ ἔκαμα πέντε γύρους μετὰ τὸ γρόσι σου, κύριε.

Τότε ὁ ἔμπορος εἶπε:

— Μάθετε, ὅτι ὑπάρχουν πτωχοί, διότι ἡ λαιμαργία καὶ ἡ ἀγάπη τῶν διασκεδάσεων εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἀφορμὴ τῶν καταστροφῶν.

Ἐπειτα ὁ κ. Περδίκας ἠρώτησε τὸ τέταρτον παιδάκι:

— Σὺ τί ἔκαμες τὸ γρόσι σου;

— Ἐγὼ ἠγόρασα, κύριε, πέννες ἀπὸ τὴν πόλιν, τῆς ἐπούλησα εἰς τοὺς συμμαθητάς μου πειρὸ ἀκριβὰ καὶ ἐκέρδησα εἴκοσι παράδες.

Τότε εἶπεν ὁ ἔμπορος:

— Ὑπάρχουν πλούσιοι, διότι τὸ ἔμποριον, ὅταν γίνεται μετὰ τιμιότητα καὶ μετὰ τάξιν, δίδει κέρδη πολλά. Ἀλλὰ προσέξατε: πρέπει, πρὸ παντός, νὰ εἰσθε τίμιοι.

Ἐπειτα, στρεφόμενός εἰς τὸ πέμπτον παιδάκι, ἠρώτησε:

— Καὶ σὺ, παιδί μου, τί ἔκαμες τὸ γρόσι σου;

— Ἐγὼ, κύριε, ἀπῆντησε τὸ τελευταῖον παιδί, ὅταν ἐπέστρεφα σπίτι μου, εἶδα στὸν δρόμον τὴν κυρὰ-Σπηναῖνα, τὴν χήρα, ποὺ ἔχει ἓνα παιδί πολὺ φρόνιμο καὶ καλὸ. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι πτωχὴ καὶ ζῆ μετὰ τὴν βοήθειαν μερικῶν καλῶν ἀνθρώπων· τὴν ἐπῆρα ἰδιαίτερος καὶ τῆς ἔδωσα τὸ γρόσι, ποὺ μοῦ ἔδωκατε, κύριε.

Τότε ὁ γέρον ἔμπορος, μετὰ δάκρυα στὰ μάτια, ἀγκάλιασε τὸ παιδί ἐκεῖνο, τὸ ἐφίλησε καὶ εἶπε:

— Παιδιά μου, μάθετε καὶ τοῦτο: γίνεται κἀνεὶς πτωχός, διότι ὅ,τι εἶχε τὸ ἔδωσεν εἰς τοὺς δυστυχεῖς. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ πτώχεια, εἶναι μάλιστα, εἰμπορῶ νὰ σᾶς πῶ, πλοῦτος ἀληθινός, πλοῦτος ἠθικός, πλοῦτος αἰώνιος. Ὅλοι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ἐκτιμῶν καὶ σέβονται ἐκείνους, ποὺ μετὰ θυσίαν ἰδικῆν των εἰμποροῦν καὶ κάμνουν τὸ καλὸν εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἀδελφούς των.

(Παράφρασις)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΜΙΝΟΣ

Εἰς τοὺς διδασκάλους

Τοῦ καθηγητοῦ καὶ διδασκάλου πόση ἡ προσπάθεια, διὰ νὰ σὲ μορφώσῃ!
Πείθου εἰς αὐτόν.

Ἐνεργείης σου, πατήρ σου, σὲ φωτίζει,
σὲ καλλιτεργεῖ καὶ σὲ ἀνακαινίζει.
Πείθου εἰς αὐτόν.

Ὡς πατέρα σου καὶ τὸν διδασκάλόν σου τίμα· σ' ἀγαπᾷ καὶ θέλει τὸ καλὸν σου.
Πείθου εἰς αὐτόν.

Κ. Δ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ-ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸ δωμάτιόν σας ἔχετε ἓνα καθρέπτην· ἂν δὲν ἔχετε, συχνὰ πηγαίνετε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας σας καὶ ἐκεῖ, ἔμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην τῆς, διορθῶντε τὸν φλόγγον τῶν μαλλιῶν σας, βάζετε τὸ καπέλλο σας.

Αὐτὸ εἶναι μία κίνησις αὐθόρμητος, τὴν ὁποῖαν σᾶς λέγει νὰ κάμετε ἡ φιλοκαλία.

Ἡ φιλοκαλία εἶναι μία ἀρετὴ, δι' ὅλους, βέβαια, χρήσιμος, ἀλλὰ περισσότερον ἀπ' ὅλους ἀπαραίτητος διὰ τὰς νεανίδας. Ἡ φιλοκαλία φαίνεται εἰς τὴν καθαριότητα τοῦ σώματος, εἰς τὴν καθαριότητα τῶν ἐνδυμάτων, εἰς τὴν τάξιν, μετὰ τὴν ὁποῖαν τὰ φορεῖτε, καὶ εἰς τὸν πόθον νὰ διατηρηθῆτε διὰ τὰ πράγματα, ποὺ σᾶς περιβάλλουν, τακτικά, ἀρμονικά, ὠραῖα.

Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ φιλοκαλία. Ἀλλὰ, προσέξατε: ὀλίγον πέραν τῆς φιλοκαλίας, ἡ ὁποία εἶναι ἀρετὴ, εὐρίσκεται μία πολὺ μεγάλη κακία, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μανία τοῦ καλλωπισμοῦ.

Ὡ! καὶ νὰ ἠμπορούσατε ἀπὸ τώρα νὰ ἀντιληφθῆτε τί φοβερὰ ἀρρώστια εἶναι αὐτὴ ἡ μανία τοῦ καλλωπισμοῦ! Εἶναι μία πολὺ ὑπουλός παγίς, εἶναι ἓνα δίκτυ, ποὺ στήνεται διὰ τὴν κόρην, διὰ νὰ τὴν εἴσῃ εἰς τὴν χειροτέραν καταβόθραν τῆς ἠθικῆς καταστροφῆς.

Ἴσως θὰ ἔχετε ἀκούσει μερικὰς ἱστορίας γνωστῶν σας μεγάλων δεσποινίδων, αἱ ὁποῖαι, διὰ νὰ ἰκανοποιήσουν τὴν μανίαν αὐτὴν, ἐξέπεσαν εἰς τὴν ὑπόληψιν τοῦ κόσμου καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀναφέρουν μετὰ περιφρόνησιν τὸ ὄνομά των. Προσέξατε ἀπ' αὐτὴν τὴν φρικώδη ἀρρώστιαν, ἡ ὁποία φέρει τὸν ἠθικὸν θάνατον καὶ τὴν καταστροφὴν.

Μάθετε, ὅτι ἡ ὠραιότης σας δὲν γίνεται πειρὸ μεγάλη καὶ πειρὸ ἐπιδεικτικὴ μετὰ τὸν καλλωπισμόν. Ὅλος διόλου τὸ ἐναντίον μάλιστα. Ἡ ἀφέλεια τῶν τρόπων, ἡ ἀπλότης τῆς περιβολῆς σας, ἡ φιλοκαλία σας, εἶναι ἀρκετὰ νὰ σᾶς ἀναδείξουν καὶ νὰ σᾶς κάμουν συμπαθεῖς καὶ ἀγαπητάς. Ἐχω νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ ἓνα μυστικόν, τὸ ὁποῖον μ' ἐδίδαξεν ἡ ἡλικία μου· τὸ μυστικόν αὐτὸ εἶναι τὸ ἐξῆς:

Ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία γεννᾶται ἀπὸ τὰ πολυτελή ρούχα, ἀπὸ τὰ φανταχτερὰ καπέλλα, ἀπὸ τῆς ἀκριβοῦς κορδέλλης, εἶναι ἐκτίμησις καὶ ἀγάπη, ποὺ βασιστᾷ πολὺ λίγο, εἶναι ἀγάπη στιγμιαία καὶ σβύνει πρὶν ἀκόμη παληφθεῖ τὸ καπέλλο, ποὺ τὴν ἐγέννησεν.

Ἐχω καὶ ἓνα ἄλλο ἀκόμη νὰ σᾶς εἰπῶ: μία κόρη, ἡ ὁποία ἐκτιμᾶται μόνον διὰ τὸν καλλωπισμόν τῆς, θὰ εἰπῆ, ὅτι δὲν ἔχει κάμειαν ἄλλην ἀξίαν καὶ δι' αὐτό, ὅσοι θέλουν νὰ τὴν ἐπαιέσουν, δὲν εὐρίσκουν κάμειαν ἄλλην ἀρετὴν καὶ στήματόν εἰς τὸν καλλωπισμόν τῆς.

Σεῖς μὴ ζητήσετε τοὺς ψεύτικους ἐκείνους· προσπαθήσατε νὰ σᾶς ἐπαιέουν διὰ τὰς ἀρετὰς τῆς ψυχῆς σας καὶ τῆς καρδίας σας, καὶ ὅχι διὰ τὰς ἀρετὰς τῆς ἐνδυμασίας σας, ἡ ὁποία, ἐπὶ τέλους, εἶναι ἀρετὴ... τῆς ῥάφτρας σας.

Κα ΕΥΤΕΡΠΗ

* Η ΜΙΚΡΑ ΑΠΟΙΚΙΑ *

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(συνέχεια ἀπὸ σελ. II)

Εἰς τὸ Νότιον ἡμισφαίριον ὁ Μάρτιος μὴν ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ Βορείου ἡμισφαιρίου. Αἱ νύκτες τοῦ ἔχουν μικρὰν διάρκειαν καί, ἐπειδὴ ἦτο πλέον ἢ τετάρτη ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ ὀρίζων δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ φωτισθῇ μετὰ τὸ λευκὸν χρῶμα τῆς αὐγῆς.

Ἀλλὰ μήπως μετὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας τὰ κύματα θὰ ἔχανον τὴν σφοδρότητα των; Ἄρα γε, θὰ ἠδύνατο νὰ εὐρεθῇ πρὸ τοῦ Σλοῦγκι κάμμία ξηρὰ, πρὸς τὴν ὁποίαν νὰ τὸ κατευθύνουν; Αὐτὸ θὰ τὸ ἐφανέρωνεν ἢ ἀνατέλλουσα πλέον ἡμέρα.

Εἰς τὰς τέσσαρας καὶ μισὴ μερικαὶ διάχυτοι λάμψεις ἐφάνησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς. Δυστυχῶς ἡ πρωϊνὴ ὀμίχλη περιῶριζε τὸ φῶς τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ὁ Γκαρνέν.

Ὁ Ζεγνίν.

Τὰ σύννεφα ἔτρεχον μετὰ τρομακτικὴν γρηγοράδα. Ἡ ὀρμὴ τῆς θυέλλης δὲν εἶχαν ὀλιγοστεύσει διόλου καὶ τὰ κύματα ἐσκέπαζον ἔλην τὴν θάλασσαν.

Ἡ γαλέττα ἄλλοτε ὑφόνετο ἐπάνω εἰς τὸ κῶμα, ἄλλοτε πάλιν ἐπιπτε βαθεῖα· ἐξάπαντος θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ βυθισθῇ, ἀν τὸ κῶμα τὴν ἐκτύποι ἀπὸ τὰ πλάγια.

Τὰ τέσσαρα παιδιὰ παρατήρουν αὐτὸ τὸ χάος τῶν κυμάτων. Ἐνοῦσαν καλῶς, ὅτι, ἀν ἀργοῦσε νὰ ἐπέλθῃ ἡ γαλήνη, ἡ κατάστασις των ἦτο ἀπαλκιστικὴ.

Οὐδέποτε, βέβαια, τὸ Σλοῦγκι θὰ εἴμπορουσε νὰ βραστάξῃ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὰ κύματα.

Ἐνῶ ὁμοῦ ἐσκέπτοντο αὐτά, ὁ Μόκος ἤρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Γῆ! . . . γῆ! . . .

Διὰ μέσου μιᾶς σχισμῆς τῆς ὀμίχλης, τὸ ναυτόπαιδο ἐνόμισαν, ὅτι διέκρινε τὴν παραλίαν ξηρᾶς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς.

Μήπως ἠπατάτο; Ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ διακρίνῃ κάνεις καλῶς μέσα εἰς τὴν ὀμίχλην καὶ τὰ τόσα κύματα.

— Ξηρὰ; ἠρώτησεν ὁ Μπριάν.

— Μάλιστα . . ., ἐπανέλαβεν ὁ Μόκος, ξηρὰ . . . Νῆ, ἐδῶ, ἀνατολικά.

Καὶ ἔδειξεν ἕνα σημεῖον εἰς τὸν ὀρίζοντα, τὸ ὁποῖον ὁμοῦ ἐσκέπαζε σχεδὸν ἡ ὀμίχλη.

— Εἶσαι βέβαιος; ἠρώτησεν ὁ Δόνιφαν.

— Μάλιστα . . ., εἶμαι βέβαιος, ἀπῆντησεν ὁ Μόκος. Ἄν ἡ ὀμίχλη πέσῃ λίγο ἀκόμη, θὰ εἴμπορέσωμεν νὰ ἴδομεν καλλίτερα. Παρατήρησε ἐκεῖ κάτω . . ., λίγο δεξιά . . .

Ἡ ὀμίχλη ἤρχισε νὰ ἀνοίγεται κάπως καὶ νὰ ὑφόνεται. Μερικὰ λεπτὰ κατόπιν ὁ οὐρανὸς ἐκαθάρισε καὶ πρὸ τοῦ πλοίου εἴμπεροῦσε πλέον νὰ διακρίνῃ κάνεις εἰς ἀρκτὴν ἀπόστασιν.

— Ναί, εἶναι ἔμπρὸς μας γῆ! ἐφώνησεν ὁ Μπριάν.

— Μία παραλία πολὺ χαμηλὴ, προσέθεσεν ὁ Γόρδων, ὁ ὁποῖος διέκρινε καλλίτερον τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ξηρᾶς.

Αὐτὴν τὴν φορὰν οὐδεμίαν ὑπελαίπετο ἀμφιβολία. Μία γῆ, ἡπείρου ἢ νήσου, ἐφαίνετο εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἕξι μιλίων.

Μετὰ τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦσε τὸ Σλοῦγκι, θὰ ἐφθάνεν ἐκεῖ εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῆς μιᾶς ὥρας.

Τώρα ὁμοῦ ἐγεννᾶτο ὁ φόβος μήπως σπάσῃ ἐπάνω εἰς τοὺς ὑφάλους, προτοῦ ἀκόμη φθάσῃ εἰς τὴν ξηρὰν. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ πολὺ ὀλίγον ἐπρόσεχον εἰς τὸν φόβον ἐκεῖνον. Εἰς τὴν ξηρὰν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο πρὸ αὐτῶν, οἱ μικροὶ ναυαγοὶ ἔδλεπον τὴν σωτηρίαν των καὶ μόνον.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ὁ ἀνεμὸς ἤρχισε νὰ πνέῃ μετὰ περισσοτέραν ὀρμὴν. Τὸ Σλοῦγκι, φερόμενον σὺν πτερό, ἔτρεχε πρὸς τὴν ἀκτὴν. Πρὸ αὐτοῦ ὑψοῦντο σκόπελοι καὶ ὀπισθεν αὐτῶν μία ἀμμώδης παραλία.

— Ω! ἀν τὸ πλοῖον εἴμπορουσε νὰ φθάσῃ τὴν παραλίαν ἐκεῖνην, χωρὶς νὰ συντριβῇ εἰς τοὺς σκόπελους! Τότε τὰ παιδιὰ θὰ ἀπεδιβάζοντο σῶα καὶ ἀβλαβῆ.

Ἐνῶ ὁ Δόνιφαν, ὁ Γόρδων καὶ ὁ Μόκος ἔμενον εἰς τὴν πρῶτην, ὁ Μπριάν ἐπῆγε πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ παρατήρει τὴν γῆν, ποῦ ἐπλησίαζε συντόμως, ἕνεκα τῆς ταχύτητος τοῦ Σλοῦγκι, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ μεγάλη. Ἀλλὰ ματαίως ἀνεζήτησε κάποιον μέρος, ὅπου τὸ πλοῖον θὰ εἴμπορουσε νὰ προσαράξῃ καλλίτερα.

Δὲν ἐφαίνετο οὔτε ἐκβολὴ ποταμοῦ, οὔτε ἀμμώδης ἀκτὴ, ἐκτὸς ἐκεῖνης, ἡ ὁποία ἠπλοῦτο ὀπισθεν τῶν βράχων.

Εἰς τοὺς βράχους δὲ ἐκεῖνους τὸ Σλοῦγκι θὰ ἐγίνετο κομμάτια.

Ὁ Μπριάν ἐσκέφθη τότε, ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ ἔχῃ ἔλθῃ τοὺς συντρόφους ἐπάνω κατὰ τὴν στιγμὴν, ποῦ θὰ προσέκρουε τὸ πλοῖον καὶ θὰ προσήραζε, παρὰ νὰ μένουσιν κάτω εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ πλοίου.

Δι' αὐτὸ ἠνοῖξε τὴν θυρίδα τῆς καταπακτῆς καὶ ἐφώνησεν:

— Ἐλάτε ὅλοι ἐπάνω!

Ἀμέσως ὁ σκύλος ἔτρεξε πηδῶν καὶ κατόπιν ἀπ' αὐτὸν ἐφάνησαν δέκα παιδιὰ, τὰ ὁποία ἐστάθησαν εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου.

Τὰ μικρότερα, μόλις εἶδον τὰ κύματα, ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ἀπὸ τὸν φόβον των . . .

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἕκτης πρωϊνῆς ὥρας τὸ Σλοῦγκι εἶχε φθάσει τοὺς σκόπελους.

— Βασταχθῆτε καλά! βασταχθῆτε καλά! ἐφώνησεν ὁ Μπριάν.

Καὶ ὁ ἴδιος, ἀφοῦ ἐπέταξε τὸ ἐπανωφόρι καὶ τὸ σακκάκι του, ἦτο ἑτοιμὸς νὰ βοηθήσῃ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποία ἡ σύγκρουσις θὰ παρέσυρε, διότι, ὄντως, τὸ πλοῖον θὰ προσέκρουεν ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους.

Ὄντως, μία ἰσχυρὰ δόνησις ἐγένετο πρῶτη. Τὸ Σλοῦγκι εἶχε καθίσει πρῶτα ἀπὸ τὴν πρύμνην. Ὀλίγα λεπτὰ κατόπιν, δύο μεγάλα κύματα ὄψωσαν τὸ πλοῖον καὶ τὸ ἔφερον δεκαπέντε περίπου μέτρα πρὸς τὰ ἔμπρὸς, χωρὶς νὰ κτυπήσῃ εἰς τοὺς βράχους.

Ἐπειτα ἐγειρεν εἰς τὴν μίαν πλευρὰν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος, ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀφρούς τῶν κυμάτων, ποῦ ἔσπασαν εἰς τοὺς βράχους καὶ ὀπισθοχώρουν.

Τὸ Σλοῦγκι ὁμοῦ, ἀν καὶ δὲν ἦτο πλέον εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἐν τούτοις, ἦτο μακρὰν ἐπὶ τὴν ἀκτὴν ἐν τέταρτον μιλίου.

2.— Πρὸς τὴν ἀκτὴν.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ὁ ὀρίζων εἶχε πλέον ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν ὀμίχλην καὶ ἦτο δυνατόν νὰ παρατηρήσῃ κάνεις γύρω.

Τὰ σύννεφα ἔτρεχον εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ πολὺ μεγάλην γρηγοράδα, ἡ τρικυμία δὲν εἶχε διόλου ὀλιγοστεύσει, ἴσως ὁμοῦ ἐδρίσκετο περὶ τὰ τέλη τῆς.

Αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη ἐλπίς· διότι ἡ κατάστασις τοῦ Σλοῦγκι δὲν παρουσίαζεν ὀλιγωτέρους κινδύνους ἀπὸ τὴν νύκτα, ὅτε τὸ πλοῖον ἐδρίσκετο εἰς ἀνοικτὸν πέλαγος.

Τὰ παιδιὰ, μαζωμένα εἰς τὸ κατάστρωμα,

Ὁ ναυτόπαις Μόκος.

Ὁ Ζεγνίν.

ἐπίστευσαν πλέον, ὅτι ἦσαν χαμένα, ὅταν ἐν πελώριον κῶμα τὰ ἐσκέπασεν ἕνα μετὰ τοὺς ἀφρούς του. Τὰ κτυπήματα τῶν κυμάτων ἦσαν τόσον περισσότερο φοβερά, ὅσον τὸ Σλοῦγκι δὲν εἴμπορουσε πλέον νὰ τὰ ἀποφύγῃ. Εἰς κάθε κτύπημά των ἔτραμαν ὀλόκληρον.

Ἐν τούτοις, φαίνεται, ὅτι δὲν εἶχαν ἀνοίξει πουθενὰ κατὰ τὴν ὄραν, ποῦ προσέκρουσαν. Ὁ Μπριάν καὶ ὁ Γόρδων κατέδηκαν κάτω εἰς τὰ δωμάτια καὶ ἀδεκλιώθησαν, ὅτι τὸ ναρὸ δὲν εἶχαν ἐμβῆ μέσα.

Καθησύχασαν, λοιπόν, ὅσον εἴμπορουσαν περισσότερο τοὺς συντρόφους των, καὶ ἰδιαίτερως τοὺς μικροὺς.

— Μὴ φοβείσθε, ἐπανελάμβανεν ὁ Μπριάν· τὸ πλοῖον εἶναι γερὸ . . . ἡ ἀκτὴ δὲν εἶναι μακρὰν μας! . . . ἄς περιμένωμε λίγο καὶ θὰ εἴμπορέσωμε νὰ πάμε ὡς ἐκεῖ.

— Καὶ διατί νὰ περιμένωμεν; ἠρώτησεν ὁ Δόνιφαν.

— Ἀλήθεια, διατί; προσέθεσεν ἕνα ἄλλο παιδί ἡλικίας δώδεκα ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ὀνομάζετο Βίλκοξ. Ὁ Δόνιφαν ἔχει δίκαιον . . . Διατί νὰ περιμένωμεν;

— Διότι ἡ θάλασσα εἶναι πολὺ παραγμένη ἀκόμη καὶ θὰ μᾶς πετοῦσε στοὺς βράχους, ἀπῆντησεν ὁ Μπριάν.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΣΠΕΡΟΣ

Christian von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελευκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΩΣ ΕΙΝΑΙ

Λάμβανε τοὺς ἀνθρώπους ὡς εἶναι οὗτοι· εἶναι θεμελιώδης κανὼν τοῦ πρακτικοῦ βίου. Ὡς εἶναι, τουτέστιν, οὐχὶ ὡς θὰ ἐπεθύμεις νὰ ὦσιν, ἀλλὰ μεθ' ὧν τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἐλλείψεων αὐτῶν. Λαμβάνειν δὲ αὐτούς, σημαίνει μεταχειρίζεσθαι αὐτούς ὡς εἶναι, προσαρμόζεσθαι πρὸς αὐτοὺς τρόπον τινά. Φείδου, ἄρα, τοῦ φειστέου καὶ μὴ ἐγγίξῃς ὅ,τι δὲν ἐπιδέχεται ἐγγιγμόν. Παραδείγματός χάριν: οὗτος νομίζει ἑαυτὸν κατὰ τι — τοῦτο συμβαίνει παρὰ τοῖς πλείστοις — μὴ ταπεινῶν αὐτόν, μὴ ψύχραινε καὶ μὴ ὑπερύψου ἑαυτόν, ὥσπερ ἠθέλησεν νὰ προβάλῃς αὐτῷ ὡς ὑπόδειγμα σεαυτόν. Ἐκεῖνος εἶναι δύσπιστος, ὑπερβαλίσθητος, προσβάλλεται εὐκόλως καὶ διὰ τὸ τίποτε ἐπομένως... Τρίτος τις κέκτηται ὀλίγην μόρφωσιν καὶ ἐπιστημοσύνην· μὴ ζητήσῃ, λοιπόν, νὰ συνδιαλεχθῆς μετ' αὐτοῦ περὶ φιλολογίας. Τέταρτος τις δὲν ἐννοεῖ διόλου μουσικὴν ἢ δὲν ἐπιθυμεῖ ν' ἀσχολῆται περὶ αὐτῆν· μὴ ἐνόησιν, λοιπόν, αὐτόν διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ σου ὑπὲρ τῆς τέχνης. Ἰδίᾳ, ἀπόφραξις νὰ ἰδῇς περὶ ἀρετῶν καὶ ἠθικότητος, διότι οὐδεὶς δύναται ν' ἀνεχθῆ τὸν περὶ τούτων λόγον. Δὲν εἶναι ἡ ἀπαίτησις αὕτη δικαιοσύνη; Καὶ ὅμως, πολλάκις παραβαίνομεν αὐτήν.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλος, τοῦτο δὲν εἶναι καὶ τόσῳ δύσκολον. Ὑπάρχουσιν ὅμως περιστάσεις, καθ' ἃς ἔδει νὰ ἐφαρμοσθῇ ἄλλος κανὼν, ὁ ἀκόλουθος: ἀπαίτει παρὰ τῶν ἀνθρώπων νὰ ὦσιν οἱ οἱ ὀφειλοῦσι νὰ ἦναι, ὡς ὅταν ἦσαι διευθυντής, διδάσκαλος, παιδαγωγός, καὶ δὴ καὶ φίλος. Καὶ ἐν τοιαύτῃ ὁμοῦ περιπτώσει, δὲν αἴρεται ὁ πρῶτος κανὼν, ἀλλὰ τροποποιεῖται ἀπλῶς. Διότι, καίτοι εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταβάλῃς καὶ διορθώσῃς, ἐν τούτοις, ἔχεις νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψιν πολλὰ ὑπάρχοντα καὶ δεδομένα ἤδη.

Λάμβανε τοὺς ἀνθρώπους ὡς εἶναι, σημαίνει, πρὸς τούτοις, τὸ ἐξῆς: ἀπόδιδε πολλάς ἢ τὰς πλείστας τῶν πικριῶν, ἅς οἱ ἄνθρωποι σὲ ποτιζοῦσιν, οὐχὶ εἰς τὴν κακίαν, οὐδὲ εἰς τὴν κακὴν αὐτῶν διάθεσιν, ἀλλ' εἰς τὴν πλάνην καὶ τὴν ἀπάτην, ὧν εἶναι πλήρης ὁ κόσμος. Ὑπόμεινε, κατὰ τὸ δυνατόν, τὴν ἀδιαθεσίαν καὶ τὴν ἰδιοτροπίαν αὐτῶν. Πείσον αὐτοὺς νὰ γίνωσι πράγματι καλλίτεροι καὶ μὴ σκεφθῆς ν' ἀνταποδώσῃς ἢ νὰ ἐκδικηθῆς αὐτούς.

Ὡς εἶναι... Ἄλλὰ πῶς ἔχουσι κατὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν εὐημερίαν; Ὑπάρχουσι πολλοὶ δυστυχεῖς καὶ οὐχὶ εὐχαριστημένοι, οἵτινες εὐλόγως εἶναι τοιοῦτοι. Προσπάθει νὰ βοηθῆς αὐτούς.

Ἄλλὰ σεαυτὸν λάμβανε οὐχὶ ὡς εἶσαι, ἀλλὰ πάντοτε ὡς πρέπει νὰ ἦσαι! Ἐσὼ αὐ-

στηρὸς πρὸς σεαυτὸν καὶ μὴ συγχώρησι σεαυτῷ τόσον εὐκόλως μὴτε ἀνοησίας, μὴτε σφάλματα. Ἄλλως θ' ἀποβῆς πάντοτε χειρότερος. Ἐχεις καθῆκον ἐν περιστάσει, καθ' ἃς φρονεῖς, ὅτι εἶσαι ἄξιος ὀργῆς, νὰ ὀργίζῃσαι ἐναντίον σεαυτοῦ. Ἄλλοτε πάλιν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἦσαι ἠὲ χαριστημένος ἐκ σεαυτοῦ.

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

Ὁ Ἰάκωβος, εὐρεθεὶς μόνος εἰς τὸ σπίτι μετ' τὴν ἀδελφήν του Ἄνναν, τῆς εἶπε:

— Πᾶμε, Ἄννα, νὰ εὐρωμεν κἀνὲν νέστιμον φαγητόν νὰ φάγωμεν κρυφά, τώρα, ποῦ λείπουν οἱ γονεῖς μας.

Ἡ Ἄννα τοῦ ἀπήντησε:

— Δέχομαι, ἀρκεῖ νὰ εὐρῆς μέρος, ποῦ νὰ μὴ μᾶς βλέπῃ κανεὶς.

— Καλά, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἔλα εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὅπου φυλάγουν τὸ γάλα· ἀπ' ἐκεῖ θὰ πάρωμεν νὰ φάμε καίμακι.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Ἄννα, διότι ὁ γείτων, ποῦ κόπτει ξύλα ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα του, εἰμπορεῖ νὰ μᾶς ἴδῃ καὶ νὰ τὸ εἰπῇ εἰς τοὺς γονεῖς μας.

— Ἐλα τότε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ μαγειριό· ἐκεῖ ἔχουν μέλι.

Ἄλλ' ἡ Ἄννα ἀπεκρίθη:

— Σκέψου ὅμως, ὅτι ἡ γειτόνισσα κάθεται πάντα καὶ πλέκει ἀντίκρυ εἰς τὸ παράθυρό της καὶ θὰ ἴδῃ.

— Τότε, λοιπόν, εὐρεθεὶς τί νὰ κάμωμεν; Νὰ καταβῶμεν εἰς τὸ ὑπόγειον· ἐκεῖ θὰ εὐρωμεν μῆλα πολὺ εὐμόρφα. Τὸ ὑπόγειον εἶναι σκοτεινόν, τόσον σκοτεινόν, ὥστε κανεὶς δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ μᾶς ἴδῃ.

Τότε ἡ Ἄννα εἶπε:

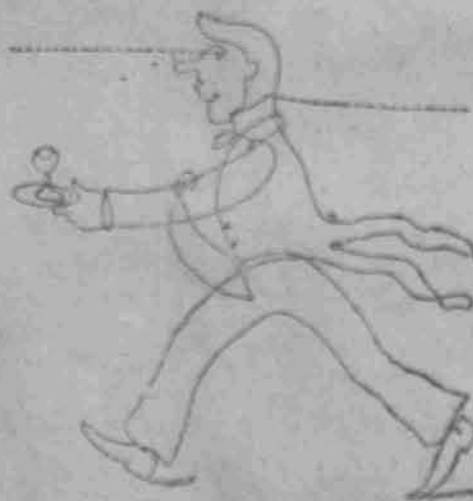
— Καλέ μου ἀδελφέ, νομίζεις, ὅτι δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ μᾶς ἴδῃ; ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις, ὅτι ἀπ' ἐπάνω μας ὑπάρχει ἓνα μάτι, ποῦ περνᾷ τοὺς τοίχους καὶ βλέπει καὶ εἰς τὸ πειρὸ βαθὺ σκοτιάδι.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀγαπητῆ μου ἀδελφή· ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ παρών. Τὸ βλέμμα Του παρατηρεῖ καὶ διακρίνει καὶ ἐκεῖ, ὅπου τὸ ἀνθρώπινον μάτι δὲν θὰ εἰμποροῦσε νὰ μᾶς εὐρῇ. Ἄς προσέξωμεν, λοιπόν, νὰ μὴ κάμωμεν ποτὲ τὸ κακόν.

Ἡ Ἄννα ἐχάρη, διότι ὁ ἀδελφός της ἐνόησε τὸ σφάλμα του, καὶ τοῦ ἐχάρισε μίαν ὀφθαλμὸν εἰκόνα, ἡ ὁποία ἐφανέρωνε τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Θεοῦ μετ' χρυσαῶν ἀκτίνων φωτός.

Κάτωθεν τῆς εἰκόνας ὑπῆρχαν τὰ ἐξῆς: Ὡς τοὺς λόγους μας, σὺς πράξεις μας, σὺς λογισμοὺς μας πρέπει παντοῦ νὰ ἐνθυμώμεθα, πῶς ὁ Θεὸς μᾶς βλέπει.

Π.

Μονοκονδυλιά.

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

Τί εἶναι ἡ ἠχώ;

Πολλὰς φορές, ὅταν εὐρίσκεσθε εἰς χαράδραν, ἢ κοντὰ σὲ βράχους, ἢ μέσα εἰς κενὴν αἴθουσαν, ἢ, τέλος, κάτω ἀπὸ θόλον ἐκκλησίας, ἀκούετε τὴν φωνὴν σας νὰ ἐπαναλαμβάνεται μίαν καὶ δύο φορές. Αὐτὸ τὸ φαινόμενον ὀνομάζεται ἠχώ. Ξεύρετε πῶς συμβαίνει τοῦτο;

Διὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε καλῶς, θὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ἓνα σας παιγνίδι: τὸ ἐλαστικὸν τόπι. Τὸ ρίπτετε μετ' ὀρμὴν εἰς τὸν τοῖχον καὶ τὸ βλέπετε εὐθὺς νὰ ἐπιστρέφῃ πρὸς σᾶς.

Τὸ ἴδιον πρᾶγμα συμβαίνει καὶ μετ' τὴν φωνὴν καὶ ἴδου πῶς: ὁμιλοῦμεν μετ' τὴν κίνησιν τῆς γλώσσης καὶ τῶν φωνητικῶν ὀργάνων τοῦ λάρυγγος· γίνονται εἰς τὸν ἀέρα κύματα—καθὼς τὰ κύματα, ποῦ γίνονται εἰς τὴν λίμνην, ὅταν ρίψετε μίαν πέτραν—τὰ κύματα αὐτὰ τοῦ ἀέρος ἀνοίγονται εἰς κύκλους καὶ ἐξαπλοῦνται. Ὅταν φθάσουν εἰς μίαν λεῖαν ἐπιφάνειαν, π.χ. ἓνα τοῖχον κλπ., τότε, ἐπειδὴ δὲν εἰμποροῦν νὰ προχωρήσουν, ἐπιστρέφουν πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐφυγον, καί, ὅπως τὸ τόπι ἐπιστρέφει εἰς τὰ χέρια μας, ἔτσι καὶ ὁ ἦχος ἐπιστρέφει εἰς τὰ αὐτιά μας.

Τότε ἀκούομεν πάλιν τὸς λέξεις, ποῦ ἐπροφέραμεν καί, κυρίως, τὰς τελευταίας συλλαβὰς.

Συμβαίνει, ἐν τούτοις, τὸ ἐξῆς: πρῶτον ἀκούομεν τὸν ἦχον τῶν λέξεων μας καὶ ἔπειτα τὴν ἠχώ, καὶ τρίτον, διότι, ὥς ὅτου ὁ ἦχος τῶν λέξεων μας ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἐπιστρέψῃ, χρειάζονται μερικὰ λεπτά. Τόσον δὲ ἀργότερον ἀκούομεν τὴν ἀντήχισιν, ὅσον μακρότερον καίται ἡ ἐπιφάνεια, ἢ ὁποία μᾶς ἐπιστρέφει τὸν ἦχον.

Διατί ἡ θάλασσα εἶναι γαλανή;

Ἡ θάλασσα, καθὼς τὸ καθαρὸν νερό, δὲν ἔχει χρῶμα· εἶναι διαυγής. Αὐτὸ, ἄλλως τε, εἰμπορεῖτε νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε, ἂν πάρετε θαλασσόνερο μέσα εἰς ἓνα ποτήρι.

Ὅταν ὁμοῦ βλέπετε τὴν θάλασσαν ἀπὸ μακρὰν, τότε νομίζετε, ὅτι ἔχει χρῶμα γαλάζιο. Τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ αἰθέρος· αὐτὸς δίδει τὸ χρῶμα αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ καλλίτερον, αὐτὸς μᾶς δίδει τὴν ἰδέαν τοῦ χρώματος αὐτοῦ.

Εἶναι αὐτὸ φαινόμενον ἀντανάκλαστος.

Διατί κάμνει κρύο τὸν χειμῶνα;

Τὸν χειμῶνα ἡ γῆ εὐρίσκεται πλησιέστερον πρὸς τὸν ἥλιον, παρὰ κατὰ τὸ καλοκαίρι· καὶ ὁμοῦ, τὸ καλοκαίρι κάμνει ζέστη καὶ τὸν χειμῶνα κρύο. Διατί; διότι τὸν χειμῶνα εἶναι μὲν ἡ γῆ πλησιέστερον πρὸς τὸν ἥλιον, ἀλλὰ τὸ ἡμισφαίριόν μας εὐρίσκεται πλαγίως καὶ δέχεται τὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐκ τῶν πλαγίων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δὲν ζεσταίνουν πολὺ.

Ἄν θέλετε αἰσθητὸν παράδειγμα, κάμειτε τὸ ἐξῆς: βάλετε τὸν δάκτυλόν σας ἐπάνω ἀπὸ τὸ γυαλὶ τῆς λάμπας· τὸ δάκτυλόν σας θὰ καῖ· ἂν τὸ βάλετε δίπλα, ἂν καὶ θὰ ἦναι πειρὸ κοντὰ πρὸς τὴν φλόγα, ἐν τούτοις δὲν καίεται.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

— ΒΑΓΝΕΡ —

(συνέχεια από σελ. 13 και τέλος)

Η αὐτοπεποίθησίς του.

Διηγούνται τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον :
Ἡ μητέρα τοῦ Βάγνερ ἐλάμβανε μικρὰν σύνταξιν ὡς χήρα δημοσίου ὑπαλλήλου. Μίαν ἡμέραν ὁ Ριχάρδος, ἡλικίας τότε δεκαπέντε ἢ δεκαῆξ ἑτῶν, ἐστάλη νὰ εἰσπράξῃ τὴν τριμηνίαν τῆς συντάξεως. Ὅταν ἐπέστρεφε σπῖτι του, μὲ τὸ χρήμα εἰς τὴν τσέπην, ἀπέρασεν ἀπὸ ἓν δημόσιον χαρτοπαικτεῖον. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκεντήθη νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του.

Κατ' ἀρχὰς ἔχανε καὶ ἔμεινε μὲ ἐλάχιστα φιλά νομίματα· ἐν τούτοις, δὲν ἐδίστασε νὰ παίξῃ καὶ αὐτὰ εἰς ἓν τελευταῖον παιγνίδι.

Ἐδτυχῶς διὰ τὸν κόσμον καὶ διὰ τὴν τέχνην, ἡ τύχη ἐστράφη καὶ ἐκέρδησεν ὅσα εἶχε χάσει καὶ περισσότερα ἀκόμη.

— Τί θὰ ἐκάμνεται, ἂν ἔχάνετε τελείως τὸν ἠρώτησε κάποιος, εἰς τὸν ὁποῖον διηγείτο τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ὁ Βάγνερ.

— Ἀπλοῦστατα, πρὶν ἔμβω εἰς τὸ χαρτοπαικτεῖον, εἶχα λάβει ἀπόφασιν νὰ πῶ εἰς τὸν ποταμόν, νὰ πνιγῶ, ἂν θὰ ἔχανα. Ἄν ὅμως ἐκέρδιζα, θὰ ἐσχημάτιζα πεποῖθησιν, ὅτι θὰ ἐγινόμεν μέγας.

— Καὶ θὰ τὸ ἐκάμνεται αὐτό ;
— Βεβαίωτατα, ἀπήντησεν ὁ μουσουργὸς μὲ ὕφος ἀποφασιστικόν.

Ὅταν ὁ Ριχάρδος διηγῆθη τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα του, ἐκείνη, ἀντὶ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ, ἐρρίφθη εἰς τὸν λαϊμόν του καὶ τοῦ εἶπε :

— Ριχάρδε μου, ἡ ἐξομολόγησίς σου αὐτὴ, ἡ εὐλικρινής, μοῦ ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν θὰ ξανακάμῃς αὐτὴν τὴν κακὴν πράξιν.

Καὶ ἀληθινά, ὁ Βάγνερ δὲν ἐπαίξεν ἀπὸ τότε πλέον ποτέ.

Ὁ Γερμανὸς οὗτος μουσουργὸς εἶχε σχηματίσει μίαν πεποῖθησιν ἀκράδαντον διὰ τὴν ἀξίαν του καὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν του. Ἡ πεποῖθησις αὐτὴ τὸν ἐνδυναμόνεν εἰς ὅλας τὰς ἀτυχίας τῆς ζωῆς. Καὶ ὁ Βάγνερ ἐδοκίμασε πολλὰς ἀτυχίας.

Πικραὶ δοκιμασίαι.

Ὁ Βάγνερ ἐδοκίμασε μεγάλας δυσκολίας κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τοῦ βίου του. Ὑπέφερε πάρα πολὺ καὶ σχεδὸν πάντοτε ἠγωνίζετο ἐναντίον τῆς πενίας.

Ἀφοῦ ἐσπούδασεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Λειψίας καὶ ἐπῆρε μαθήματα ἀπὸ τὸν Θεόδωρον Weinlig τοῦ Themaschule τῆς Λειψίας, μετὰ ἑξ μηνῶν σπουδᾶς πλησίον του, ὁ καθηγητὴς ἐκείνος τοῦ εἶπε :

— Τώρα, Ριχάρδε, κατώρθωσες νὰ ἀποκτήσῃς τὴν ἀνεξαρτησίαν σου.

Συνέθεσε τότε, ὁ Βάγνερ, ἓν νέον προανά-

κρουσμα, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ θέατρον τῆς Λειψίας εἶχεν ἐνθαρρυντικὴν ἐπιτυχίαν. Ἐγραφε μετὰ ταῦτα τὸ «Scene et Ariette» καὶ τὸ λιμπρέτο τοῦ «Nose», ἀλλὰ τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἔργον δὲν ἤρρεσεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Βάγνερ, δι' αὐτὸ καὶ ὁ μουσουργὸς τὸ ἀφῆκεν.

Ἐλαβε, νεαρῶτατος, διαφορῶς θέσεις ὡς διευθυντὴς τῆς ὀρχήστρας εἰς θέατρα τῆς Λειψίας καὶ τοῦ Βερολίνου, ἀλλὰ ἡ οικονομικὴ δυσχέρεια πάντοτε τὸν κατεδίωκε.

Πλὴν ὁ Βάγνερ δὲν ἀπηλπίσθη. Εἶχε πεποῖθησιν εἰς τὴν ἀξίαν του, εἶχε θέλησιν καὶ δι' αὐτὸ ἐδέχετο τὰ κτυπήματα αὐτὰ τῆς τύχης μὲ ὑπομονήν. Καί, τέλος, ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Βάγνερ, ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐργατικότης του τὸν ἔκαμαν διάσημον μουσουργόν, μίαν δόξαν, ὅχι μόνον τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

ΝΕΟΣ ΠΑΟΥΤΑΡΧΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΚΕΡΑΚΙ

Πρόσωπα :

ΝΙΚΟΣ, ΦΩΚΙΩΝ, ΣΤΑΥΡΑΚΗΣ [βορφάνος κερὰς].

Νίκος.

Πές μας, Σταυράκη, πές μας το, κόμμε μ' αὐτὴ τὴ χέρι : ὁ Ἥλιος εἶναι πιὸ καλὸς ἢ τὸ χέωμὸ Φεγγάρι ; γιὰτὶ ὁ κύριος ἰδοῦ, ποῦ ἄλλὰ τὰ γυροῖζει, πάντα μοῦ λέγει, πῶς τὸ ἥλιος τοῦ Ἥλιου δὲν ἀξίζει.

Φωκίων.

Ὅμως ἀπὸν ἰσχυρὸν ἐρεῖς πρὸς γρήγορ' ἀπὸ μίνα, γιὰ ν' ἀποφῆγῃς τὴ φωνιά, καὶ Ἥλιον σου τὴ χέρι ! τὸ καταναίει τὸ κερμὶ, αὐτὸ Ἥλιος τὸ Φεγγάρι :

Νίκος.

Καλέ, τί λές ; τοῦ Ἥλιου μῆς ἡ λέμμις δίνει μόνον τὰ λουλουδάκια, τοὺς καρπούς, τὰ δένδρα, τὸ σιτέρι. Ἄνισως εἶπαιεν αὐτός, ὅτι ἔξωγες πεπὸνι : οταφύλια μπόρρει ποτὲ νὰ κόμμη τὸ Φεγγάρι ;

Φωκίων.

Δὲν τὸν ἀφίνεις δὲ αὐτὸν τὸν μέγα φοβιστόρη, ποῦ μόλις φθάνει τῆς νυκτιᾶς τὸ σκοτός τὸ μεγάλο, εἰδὸς τὸ στρίβει, τρέμοντας . . . Πλὴν τ' ἄφοβο Φεγγάρι ἡμέρα χύνει σιτὴ νυκτιὰ καὶ σιτὸ σκοτάδι χέρι.

Φωκίων.

(Στρεφόμενος πρὸς τὸν τρίτον, τὸν Σταυράκη) : Σταυράκη, πές τὴ γνώμη σου ! — τί κάθεται ὀλιμπίες !

Σταυράκης.

Ὅστις ὁ Ἥλιος, Νικό μου, ὅστις τὸ Φεγγάρι. Γιὰ μίνα φέγγει πιὸ καλὰ τὸ κίτρινο κερὰκι, π' ἀνάφτω εἰς τὴν μανούλιας μου τ' ἀγαπημένο χέωμα !

ΣΚΕΨΕΙΣ

Συνείδησις χωρὶς Θεόν, εἶναι δικαστήριον χωρὶς δικαστήν.

Μὴ ἔχετε ποτὲ σὰς ἐγώισμόν, καὶ τότε θὰ ἰδῆτε, ὅτι δὲν θὰ σὰς πειράξῃ ὁ ἐγώισμός τῶν ἄλλων.

Μὴ συγχέτε τὸ πῆσμα μὲ τὴν θέλησιν. Ἐνας ἄνθρωπος πεισματάρης εἶναι ταῦτοχρόνως βίαιος καὶ δειλός· ὁ ἄνθρωπος ὅμως μὲ τὴν θέλησιν, εἶναι ἡρεμος καὶ σταθερός.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ - ΥΓΕΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΔΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

Ἀσκήσεις διὰ τὴν ἀναπνοήν.

Ἡ ἀναπνοὴ εἶναι μία ἀπὸ τὰς σπουδαιότερας λειτουργίας τοῦ ὄργανισμοῦ μας. Ὁ ἀὴρ εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ καθαρίζει τὸ αἷμα εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ τὸ κάμνει ὑγιεινὸν καὶ ὠφέλιμον. Μὴ νομίσετε ὅμως, ὅτι ὅλοι ἐξυρομεν καὶ ἀναπνέομεν· ὑπάρχουν πολλοί, πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι, ποῦ ἀναπνέουν ἐλαττωματικά.

5

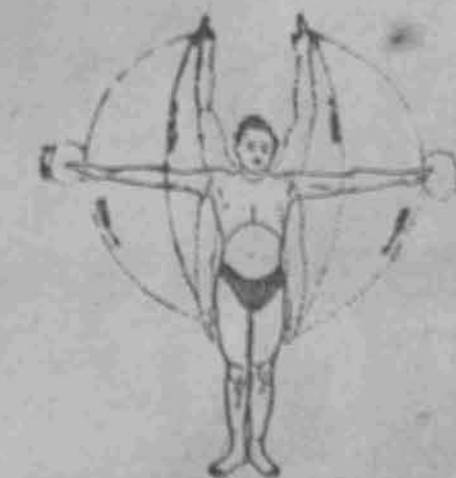
Διὰ νὰ δυναμώσωμεν τοὺς πνεύμονας καὶ διὰ νὰ τοὺς συνειθίσωμεν νὰ ἀναπνέουν καλῶς καὶ μὲ ρυθμόν, πρέπει νὰ κάμνωμεν κάθε ἡμέραν αὐτὰς τὰς ἀσκήσεις :

1 — Μείνατε εἰς στάσιν προσοχῆς, μὲ τοὺς βραχίονας ἐμπρὸς κατὰ μῆκος τοῦ σώματος· ὑψώσατε τὰ χέρια πλαγίως, ὅσον εἰμπορεῖτε ὑψηλότερον, καὶ, ταῦτοχρόνως, εἰσπνέετε βαθέως. Ἐπειτα φέρτε τὰς χεῖρας εἰς τὴν προηγουμένην θέσιν καὶ ἐκπνέετε βαθέως (εἰκὼν 5).

2.— Ἐνῶ εὐρίσκεσθε πάλιν εἰς τὴν στάσιν τῆς προσοχῆς, ὑψώσατε τὰ χέρια ἐμπρὸς καὶ ἄνω, ἐνῶ συγχρόνως κάμνετε βαθεῖαν εἰσπνοήν. Ἐπειτα καταβιβάζετε τοὺς βραχίονας ἐκ τῶν πλαγίων· διὰν φθάσουν οἱ βραχίονες εἰς τὴν γραμμὴν τῶν ὤμων, τότε στρέφετε τὰς χεῖρας οὕτως, ὥστε αἱ παλάμαι νὰ ἔρχονται πρὸς τὰ κάτω. Ὅταν καταβιβάζετε τὰ χέρια, κάμνετε βαθεῖαν ἐκπνοήν (εἰκὼν 6).

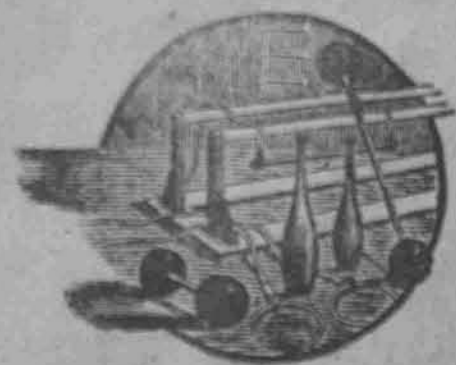
6

7

3. — Πάλιν ἀπὸ τὴν στάσιν τῆς προσοχῆς ὑψώσατε πλαγίως τοὺς τεντωμένους βραχίονας κατὰ μῆκος τοῦ σώματος· ὅταν αἱ χεῖρες φθάσουν εἰς τὴν γραμμὴν τῶν ὤμων, τότε τὰς στρέφετε οὕτως, ὥστε αἱ παλάμαι, ὅταν ἀνοβιβάζετε τὰς χεῖρας, νὰ εἶναι πρὸς τὰ ἄνω, ὅταν δὲ τὰς καταβιβάζετε, νὰ εἶναι πρὸς τὰ κάτω (εἰκὼν 7).

ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

ANAMNHΣEΙΣ NEANIKAI

(συνέχεια από ασλ. 14)

— Μία άμαξα ; θα είμποροσες να οδηγήσης και την δεσποινίδα σπίτι της, χωρίς να πονή, αν είχες άμάξι ;

Ήτο ή φωνή της Ειρήνης. Ή καλή εκείνη κόρη έσπευσεν άμέσως κοντά εις την Καίτην, διά να την δώση να αναπνεύση μίαν δυνατήν μυρωδιάν, ποϋ είχε μέσα εις έν μπουκαλάκι.

— Βεβαίως και θα είμποροσας, απήντησεν ή Μαριγώ μ'α ποϋ θα εύρισκε κανείς ένα άμάξι εδώ ;

— Τό άμάξι, ποϋ θα με έφερνε σπίτι μου, είναι εδώ κοντά, επανέλαβεν ή Ειρήνη. Έάν θέλετε, τό φέρομεν εδώ και βάζομεν επάνω έλαφρά την πληγωμένην. Έπειτα θα την πάμε σιγά-σιγά στο σπίτι της, διά να μη ύποφέρη από τό σάλεσμα του άμαξιού. Θέλετε, δεσποινίς ; ήρώτησε την Καίτην ή Ειρήνη με την τρυφερήν φωνήν της.

— Βεβαίως, βεβαίότατα, αγαπητή Ειρήνη.

— Είθε άγγελος, δεσποινίς, έφώναξεν ή Μαριγώ με συγκίνησιν. Μ'ας σώζετε την ζωήν ! . . .

— Όχι δ'α και τόσον ! παρετήρησεν ή Ειρήνη με χαμόγελο. Δόξα τ'φ Θε'φ, ή υγεία της αγαπητής μου συμμαθητρίας δέν έχει πάθει τίποτε. Άλλά είμαι πολϋ εύτυχής, διότι είμπόρεσα σήμερα να της φανώ χρήσιμη εις κάτι τι μικρόν πράγμα . . ., αν βέβαια (έξηκολούθησε να λέγη ή Ειρήνη, στρεφόμενη προς την Καίτην) θελήσετε να δεχθήτε την προσφοράν μου.

Έως την στιγμήν εκείνην, ή Καίτη δέν είχε προφέρει ούτε μίαν λέξιν' εύρε την πρόφασιν, ότι έπνοσσε και από τον πόνον δέν είμπόρεσε να άκούση την πρότασιν, ποϋ έκαμεν ή Ειρήνη, να δώση τό άμάξι της.

Έχαμογέλασε μόνον με μισό χαμόγελο και αυτό εξ αίτίας των κακών αισθημάτων, τά όποια έτρεφε διά την Ειρήνην.

Έκείνη όμως άφαινατο με πολϋ καλήν διάθεσιν, με ένδιαφέρον προς την Καίτην και με ειλικρίνειαν, τά όποια ή μικρά ζηλιάρα δέν ήτο δυνατόν να μη έννοήση.

Δι' αυτό έψιθύρισε μερικάς λέξεις, εύχαριστοσασ την Ειρήνην.

Ή Νέλλη, πριν άκόμη ή Ειρήνη δώση τό άμάξι της, προσεφέρθη, αν και ό δρόμος ήτο πολϋ γλυστερός και επικίνδυνος, να όπάγη να είδοποιήση τους γοναίς της Καίτης.

Άλλά δέν έχρειάσθη να τό κάμη, αφού ή Νέλλη είχε την καλοσύνην να δώση τό άμάξι της.

Τότε ή όπηρετρια και ή Νέλλη έσήκωσαν την Καίτην, την έτοποθέτησαν εις την καλύτεραν θέσιν του άμαξιού και αυτά αι δύο εκάθησαν αντίκρυ.

Ή Νέλλη έμεινε μόνη εις την αλλην της σχολής, ή όποια ήτο κενή από παιδιά. Ή καλή αυτή κόρη παρετήρησε με ένδιαφέρον τό άμάξι, ποϋ άπεμακρύνετο, έπειτα έσήκωσε με προσοχήν τό φουστάνι και, στηριζόμενη εις την όμβρέλλαν της, διά να μη πέση,

ήρχισε να βαδίζη τον δρόμον, ό όποιος επήγαινε σπίτι της.

Πολλάς ημέρας ή Νέλλη έσυλλογιζετο τό πάθημα της Καίτης και την καλοσύνην της Ειρήνης, αλλά τάς σκέψεις αυτές τάς έκαμε με συμπάθειαν, ή δέ καρδιά της δέν έζήλευε διόλου διά τά πλούτη της Ειρήνης, τά όποια ή καλή κόρη έχρησιμοποεί προς καλόν των άλλων.

4.— Ή άφοσίωσις της Ειρήνης.

Έννοείτε, βέβαια, καλ'α μου φίλαι, την ταραχήν, ποϋ είχαν οι γοναίς της Καίτης, οι όποιοι έδλεπαν να άργή ή κόρη των.

Όταν δέ είδον τό άμάξι και μέσα εις αυτό έαπλωμένην την Καίτην, άνησύχησαν υπερβολικά, αλλά γρήγορα καθησύχασαν, διότι ή Ειρήνη και ή όπηρετρια τους έπληροφόρησαν, ότι τό πάθημα της κόρης των δέν ήτο διόλου σοβαρόν.

Είχε γλυστρήσει μόνον και με άνάπαυσιν όλίγων ημερών και με μικράν περιποίησην, θα έπερνοσεν.

Είναι αλήθεια, ότι ή Καίτη είχε πολλάς περιποιήσεις από τους γοναίς της, οι όποιοι μάλιστα την είχαν πάρα πολϋ χαϊδέψει, ώστε να την κακοαναθρέψουν μάλιστα.

Ό ιατρός άμέσως προσεκήθη και, αφού είδε τό πόδι της Καίτης, έσυμβούλευσε να αναπαυθ' ή κόρη μερικάς ημέρας. Έπειτα της έδесе τό μέρος, ποϋ είχε κτυπήσει, και ύπεσχέθη, ότι θα επέστρεφε μετά μίαν ήμέραν, διά να ιδ'η την κατάστασιν της μικράς.

Ή Ειρήνη, αφού ήσύχασε και αυτή από τάς διαβεβαιώσεις αυτές του ιατροϋ, άπεχαιρέτησε τους γοναίς της Καίτης, οι όποιοι με χιλίους δύο καλούς λόγους ηύχαριστήσαν την καλήν δεσποινίδα διά την καλοσύνην, την όποιαν προσέφεραν εις την κόρην των.

Ή Ειρήνη συνεκινήθη πολϋ από τους έπαινους και τάς εύχαριστίας, ποϋ της έκαμαν οι γοναίς της Καίτης, τους όποιους δέν επερίμενε διόλου.

Άλλά μη νομίσετε, ότι έως εδώ έσταμάτησεν ή καλοσύνη της εύγενούς Ειρήνης. Την άλλην ημέραν τό πρωτ' έστειλε να μάθη διά την υγείαν της συμμαθητρίας της και τό άπόγευμα της ίδιας ημέρας επήγε να συντροφεύση την Καίτην.

Ή μικρά ζηλιάρα επρεπε να μείνη μερικάς έβδομάδας σπίτι με τό πόδι έαπλωμένο και άκίνητο. Αυτό συνεβούλευσεν ό ιατρός.

Όταν τό έμαθεν αυτό ή Ειρήνη, μόνη της προσεφέρθη να πηγαίνη κάθε φοράν εις τό σπίτι της Καίτης και να της λέγη τά μαθήματα, ποϋ παρέδιδεν ό καθηγητής των, να διαδάζουν μαζί, και με αυτόν τον τρόπον να είμπορέση και ή Καίτη να δώση εξετάσεις μαζί με τάς άλλας συμμαθητρίας της.

Ή Καίτη, όσον έδλεπεν αυτά τά αισθήματα της Ειρήνης, τόσον περισσότερο έταπεινόνατο.

Έδέχθη, λοιπόν, με συγκίνησιν την πρότασιν της Ειρήνης, την όποιαν ήρχισε να αγαπ'α, έν'φ έως τώρα έμισοσεν.

Άλλά, όταν ή χαριτωμένη Ειρήνη άνεχώρησε, τά κακά αισθήματα πάλιν έγεννήθησαν εις την καρδίαν της Καίτης. Ή κόρη αυτή ήρχισε να παρατηρ'η γύρω της και να εξετάζη τά έπιπλα του δωματίου της.

(άκολουθεί)

ΚΛΕΙΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ - ΕΥΘΥΜΑ

Φιλία μεταξ' των ζώων.

Πολλάς φορές λέγομεν διά δύο παιδιά, ποϋ αιώνίως μαλλώνουν, ότι κάμνουν σαν τον σκύλον με την γάτα.

Και όμως δέν είναι πάντοτε αληθινή αυτή ή παροιμία, διότι έχομεν παρατηρήσει πολλάς φορές σκυλάκια να είναι πολϋ αγαπημένα με τά γατάκια, να ζούν μαζί και να παίζουν.

Γνωρίζω ένα κυνηγετικό σκυλί, τό όποιον μοιράζεται μαζί με την γάτα του σπιτιού τό φαγί του και τό κρεβάτι του. Όσας δέ φορές ή γατίτσα δέν είναι κοντά του, δεικνύει, ότι είναι πολϋ λυπημένος. Αυτό, βέβαια, έγινε από την συνήθειαν, διότι τά δύο αυτά ζ'ωα έμεγάλωσαν μαζί και ήγάπησε τό έν τό άλλο.

Επίσης, δέν είναι σπάνιον να ιδ'η κανείς γάτες να ζούν φιλωμένα με όρνιθας και όρνιθόπουλα, έν'φ είναι φυσικόν να τά κυνηγούν. Σπανιώτερον είναι να ιδ'η κανείς γάτες φιλωμένας με ποντικάκια και μεγάλους ποντικούς, αλλά μη νομίσετε, ότι δέν υπάρχουν και τέτοια φίλαι.

Μία γάτα Άγκύρας, ώς ξεύρω, είναι συμφιλωμένη με ένα ήμερο ποντικάκι και τόσον ζούν αγαπημένα, ώστε κοιμούνται σε ένα καλάδι και τρώγουν από ένα πιάτο μαζί.

Άλλο ζ'ωον πάλιν, ή έχιδνα της θαλάσσης, δεικνύει μίαν περίεργον αγάπην προς τον κύκνον, ή δέ στρουθοκάμηλος προς τον σκύλον.

Ή αλώπηξ, όταν εξημερωθ'η, γίνεται φίλη του σκύλου του σπιτιού και τρώγει μαζί του. Ή καρακάξα και ό κόραξ, οι όποιοι δέν αγαπούν τά άλλα ζ'ωα, μ' όλα ταύτα και αυτά συμφιλιώνονται. Υπήρξε ένας κόραξ, ό όποιος ήτο τόσον αγαπημένος με ένα σκύλον, και μάλιστα είχε πάρει τόσον πολϋ τό θάρρος του, ώστε του ήρπαξε την τροφήν από τό στόμα, χωρίς διόλου να θυμόνη ό τετραπόδος φίλος του.

Ό σκύλος και ό λέων είναι, βέβαια, έχθροί, άλλ' όταν μαζί μεγαλώνουν, γίνονται φίλοι. Ή φίλια των όμως διαρκεί μόνον εις την μικράν των ηλικίαν, διότι ό σκύλος, όταν μεγαλώση, φοβείται πάντοτε την όργην του λέοντος.

Είναι παρατηρητέον, ότι με την άγωγήν και με την συνήθειαν δύο ζ'ωα, τά όποια φυσικά είναι έχθροί μεταξ' των, είμπορούν να γίνουν φίλοι. Αυτό κατορθώνει ή καλή άγωγή εις τά ζ'ωα. Φαντασθήτε τί είμπορεί να κάμη ή καλή άνατροφή εις τους ανθρώπους.

Ό μεγαλιτερος μέθυσος.

— Ποιος ήτο ό μεγαλιτερος μέθυσος, παιδί μου, από όσους ήκουσες ;

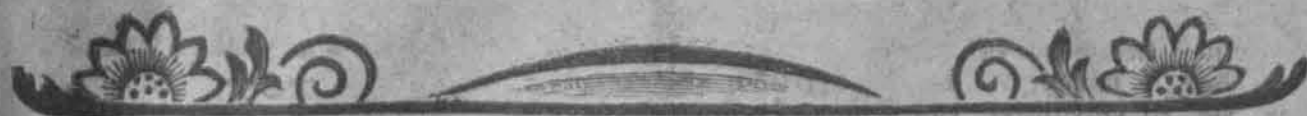
— Ό Γαλιλαϊος.

— Και π'ως αυτό ;

— Διότι έβλεπε πάντα την γ'η να γυρ'α.

ΠΛΑΝΗΤΗΣ

Τά αποτελέσματα του Β' διαγωνισμού εις τό προσεχές.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙ

‘Ακούτε την καμπάνα, που κτυπά ψηλά στον λόγγο και προσκαλεί χαρούμενα όλους σε λειτουργία ;

Κάνεις δέν λειτουργιότατα στο έργο το ζωκκλησι, απ’τα σπασμένα τζάμια του φυσσοθου ο βορρηας και μόνο της μεγάλης της γιορτής ερχόν’ να λειτουργήση με τον βορρηα για ψάλτη του ο γέρος ο παπας.

Μα να π’ ο ήλιος έλυωσε την άσπρη την χιόντα, τ’ αηδόνι πάλιν άρχισε τα νέα άσματα του, τα νέα φύλλα δδωσαν η φύσις εις τον κληνα και να ο βοσκός, που δδηγει εκει τα πρόβατά του

Αθριον το πανεύμορφο ζωκκλησι πορτάζει, γι’ αυτό και η καμπάνας του κτυπουν τόσο πολύ, γι’ αυτό και ο σαυρός του τόσο ψηλά κτυτάζει, οαν να ζηη η γι’ αύριο την θεία συμβολή.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

Ο ΦΟΙΝΙΞ

Εις τον κήπον του Παραδείσου, πλησίον του δένδρου της γνώσεως, εύρίσκετο μία ροδη. Εκει, με το πρώτον ρόδον της, εγεννήθη και εν πτηνόν, το οποίον ειχε την ιδίαν ταχύτητα με το φως, θαναμάσια χρώματα και εξαισίαν φωνήν.

Όταν όμως η Εβα εδιώχθη μετά του ‘Αδάμ εκ του Παραδείσου, τότε επεσεν εκ της ρομφαίας του Χερουβείμ μικρός σπινθηρ και εκαψε την φωλεάν του πτηνού. Το πτηνόν απέθανεν εν τω μέσω των φλογών, αλλά εκ του πεπυρακτωμένου αυτού ωου επέταξεν ένα νέον, το μόνον πτηνόν, ο μόνος φοίνιξ.

Η παράδοσις δηλοϊ, ότι αυτό εύρίσκεται εις την ‘Αραβίαν, ότι καίεται μόλις γίνει εκατόν έτών και ότι εκ του πεπυρακτωμένου του ωου γεννάται ένας νέος φοίνιξ, ο μόνος εν τω κόσμω.

Το πτηνόν μās περιστοιχίζει όπως το φως. Όταν η μήτηρ κάθεται παρά την κλίνην του τέκνου της, τότε ο φοίνιξ εύρίσκεται παρά το προσκεφάλαιον αυτού και κτυπά τα πτερά του, έως ου σχηματισθή φωτεινόν στέμμα περι την κεφαλήν του παιδίου. Αυτός εισέρχεται εις το δωμάτιον της ευτυχίας και τότε εισέρχεται η χαρά εις αυτό και το πτωχόν ερμάριον αρχίζει να ευωδιάζη ια.

Αλλά ο φοίνιξ δέν είναι μόνον πτηνόν της ‘Αραβίας’ αυτός πετᾷ και εις το φως του βορρα, όπως ηηδᾷ και εν μέσω των κισρίνων άνθέων της Γροιλανδίας. Το κτύπημά του ακούεται και εις αυτά τα άνθρακωρυχεία της ‘Αγγλίας, και το πέταγμα του αισθάνεται και αυτός ο προσευχόμενος Γερμανός εργάτης.

Αυτός είναι ο φοίνιξ ! Πως ; δέν γνωρίζεις αυτό το παραδείσιον πτηνόν, τον ισρόν αυτόν κύκνον του άσματος ; Αυτός εκάθητο εις της Θεσπιδος το άρμα, αυτός εφαινετο παρά την λίβαν του Σάλερ και του Γκαίτε, αυτός εκάθητο παρά τον έμμον του Χαιξπή-

ρου ως κόραξ του ‘Οδίνου και τω επιθύριζεν εις το ους : ‘Αθανασία !

Εις την πανήγυριν των άοιδών, αυτός επέτα δια μέσου της ίπποτικής αίθούσης της Βαρτεβούργης.

Ναι, αυτός είναι ο φοίνιξ ! Πως ; δέν τον εγνωρίσες ακόμη ; Αυτός σου έψαλλε την ‘Ιλιάδα και την ‘Οδύσειαν και εσύ εφίλεις τα πίπτοντα πτερά του. Αυτός σοι εφανερώθη με παραδείσιον λαμπρότητα και ίσως συ να τω εστρεψες την κεφαλήν.

‘Ω ! Σύ, παραδείσιον πτηνόν, γεννώμενον και αποθνήσκον κατ’ αϊώνα εν τω μέσω φλογών, η εικών σου, στολισμένη με χρυσόν, κρέμαται επί των τοίχων των πλουσίων, ενω συ πολλάκις περιπλανᾷσαι μόνον και περιφρονημένον — μία παράδοσις μόνον : Πτηνόν φοίνιξ στην ‘Αραβίαν.

Εις τον κήπον της ‘Εδέμ, όπου εγεννήθη με το πρώτον ρόδον, υπό το δένδρον της γνώσεως, τότε σε εφίλησεν ο πλάστης Θεός και σε εδωσε το αληθές όνομα : — Ποίησιν.

(‘Εκ του γερμανικού) ΜΙΧ. Β. ΑΣΜΑΝΙΑΝΗΣ

ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

‘Ένα πουλάκι το πουρνά καθάενταν σε μιᾷ στήγᾳ ξέφρονου κιντόζω! τί να διαπείθω βλέπω και να κλαίωη! — Τί έχεις, τοῦ λόγου σε βαρᾶ, δέν ντιρίπιοσι όλίγο ; και το πουλί μου άπαντᾷ :

— Με κόψαν της φτερογέμου και τώρα πῶς θα φύγω ; — ‘Ελα, πουλί μου, σ’ αγαπῶ χειμῶνας οᾶν θα φθάση, μικρό, φτωχό και όρφανό, πῶς θα σαι μέσ’ στην πλάση ; Γελιέται το φτωχό πουλί, στην άγκαλιά μου φθάνει κι’ απ’ την άγέπη την πολλή κτυπᾷ και με δαγνάνει.

Κ’ εγώ απ’ τη λαχτέρα μου το Ισοφιξα λιγάνι.

‘Αχ ! το φτωχό μου, ξεφυγᾷ ! ‘Αχ ! πάει το πουλάκι !

ΚΩΝΣΤ. ΚΑΣΕΡΗΣ

ΦΙΛΙΑ — ΚΑΛΑ ΒΙΒΛΙΑ

‘Οτι οι φίλοι ενός εκάστου είναι οι γονεϊς, ουδεις, νομίζω, δύναται ν’ άρηθη. Τίς δύναται ν’ αντιμετρηθη προς την μητέρα, την επαγρυπνοῦσαν νυχθημερόν επί του λίκνου του τέκνου της, τίς προς τον πατέρα, τον μεριμνῶντα από της πρώτης στιγμής δι’ αυτό ; Γονεϊς ! Τί περικλείει η λέξις αυτή ; Μήπως είναι δυνατόν να εκφράση τις δ,τι αισθάνεται εγδομύχως ; Την πλέον έξοχον θέσιν μετ’ αυτούς εν τη καρδιά ημών κατέχουσιν οι άδελφοί. Ζῶμεν υπό την ιδίαν στέγην, εν τω μέσω της ιδίας οικογενειακής εστίας. Πόσον ευχάριστος η ζωή υπό την σκέπην, υπό την αγκίδα της μητρικής στοργής και της πατρικής αφοσίωσης ! Ποιος εν τω κόσμω δύναται ν’ αντικαταστήση την αδελφι-

κήν φιλίαν, την αδελφικήν αγάπην ; Μήπως επ’ αυτού δέν στηρίζεται η θρησκεία ; Τί άλλο είναι η κοινωνική αλληλεγγύη των νεωτέρων, των σημερινών χρόνων ;

‘Εξετάσωμεν ολόκληρον την ζωήν ημών κατά τα διάφορα στάδια αυτής. Η φίλια πάντοτε υπό τας διαφορούς αυτής εκφάνσεις αναφαίνεται. Ίδου η σχολική ζωή. Μόλις ο μικροσκοπικός μαθητής εισέλθη εις το νηπιαγωγείον, αισθάνεται ακαταμάχητον ὄθησιν να φιλιωθη προς τους συνομηλικούς του. ‘Εν τω μέσω τιαυτής αγγελικής, ούτως ειπείν, αγάπης και φιλίας διέρχεται τα έτη της μικρᾶς του ηλικίας. Το ίδιοον εξακολουθει κατόπιν καθ’ ὄλον το μαθητικόν του στάδιον και τας γυμνασιακάς του σπουδάς. Όταν δὲ υπερήφανος φέρη τον τίτλον φοιτητοῦ πανεπιστημίου, και πάλιν την φιλίαν αναζητᾷ εν μέσω των συμφοιτητῶν του. Πολλοι παρέβαλον τας τρικυμίας της ανθρωπίνης ζωής προς καταγίδας και παραδέχονται, ότι οι αληθεϊς φίλοι τότε μόνον δοκιμάζονται. Οι γονεϊς όμως πανταχοῦ και πάντοτε είναι πρόθυμοι να ελθωσιν άρωγοί προς τα τέκνα των. Ίπάρχει άλλος πιστότερος αυτών φίλος, μάλλον ακραιφνης ; Προς τους γονεϊς δυνάμεθα να παραβάλλωμεν και τα καλά βιβλία. Φίλοι πιστοί διαρκείς. Τί άλλο ειχάριστον, τί ωφελιμώτερον από τα διδακτικά, από τα ηθικά βιβλία ; ‘Ως εν κατοπτρῳ βλέπει τις εις αυτά τας κακίας και άρετάς του κόσμου. ‘Οποία απόλαυσις, όταν εγκύπη τις εις τα έργα των έξόχων αρχαίων συγγραφέων, όταν παρακολουθήση τα δαιμόνια πνεύματα του μεσαιῶνος ! Μήπως η νεωτέρα παγκόσμιος φιλολογία ύστερεϊ ;

‘Αν ελειπον η ιστορία, τα γράμματα, η φιλολογία, αι επιστήμαι, αι ωραϊαι τέχναι, ο σημερινός ανθρωπος θα ειχεν, άρά γε, διαφοράν από τον πρωτόγονον εκείνον, τον ζῶντα εις τρώγλας και σπήλαια, τον ουδόλωσ διαφέροντα από τα άγρια θηρία των δρυμῶν ;

Η παράδοσις αναφέρει ως υπόδειγμα φιλίας τον Δάμωνα και τον Φιντίαν.

Μήπως το καλόν βιβλίον είναι κατώτερον ; ΜΗΡΟΝ ΑΡ. ΚΟΥΡΤΙΑΟΥ

Ο ΝΑΥΤΗΣ

Φνοᾷ ο βορρηας άφρισμένος και πέφτει το χιόνι πολύ, δ ναύτης ξυπνᾷ τρομαγμένος κ’ η θάλασσα είναι θολή.

Το καράβι άρμενίζει με κόπο, και τα κύματα σχίζει μ’ όρμη, αλλά πάντοτε μένει σιδόν τόπο, οᾶν άδύνατο γέρου κορμί.

‘Ο ναύτης με πόνο ίκεταύει και δάκρυα χύνει πολλά στο θιό, που πτωχός προστατεύει, Αδτόν προσκυνᾷ και φιλή.

‘Η θάλασσα μόν’ ωραιομένη του ναύτην τα λόγι’ άφηγᾷ και ρίχνει μ’ όρμη θυμωμένη το κύμα, τον ναύτη κτυπᾷ.

Και κείνος, πολν τρομαγμένος, φέρνει στο νοῦ του κρυφά, οᾶν πέφτη εκει πεθαμένος, την μάνα του κι’ δ,τι αγαπᾷ.

ΜΕΓΑΛΑΧΙΟΛΙΤΗΣ

πρός τό Παιδικόν: «Σά σφείλω άπειρον εύγνωμοσύνην. Σά μου άπέδωκες την ύγειαν και Ιδού πώς: ήμην άσθενής: υπέφερον από βρογχίτιδα και μετέβην εις τό Φαναράκι του Καδήκιοι, όπως εκεί, τουλάχιστον, επανέυρω την ύγειαν μου, αλλά, τίποτε: πέρασαν μήνες ολόκληροι και ούδεμίαν διαφοράν εύρον! όπου προχθές επέρρωτο, ένφ άκαθήμην εις τό παράθυρον του κοιτώνός μου, να έλθη τό μικρό εξαδελφάκι μου σιγά-σιγά και να μοι φέρη ένα φάκελλον. Θάλησε να μου κάμη έκπληξιν και μου λέγει: «Νά ένα γράμμα από τό Πέραν». Τό ήνοιξα άμέσως και τό διάβασα με χαρά! ή χαρά εκεί η συντέλεσεν, ώστε να γίνω καλλίτερα και, σύν Θεφ, έλπίζω να θεραπευθώ μετ’ ολίγον. ‘Ο Ιατρός την άλλην ήμέραν με εύρε με πολύ μεγάλην διαφοράν. Νά πιστεύσω, ά γά γε, εις δσα λέγουν η παλμής γυναίκες, ότι μια στιγμιαία συγκίνησις συντελεί να θεραπεύση πολυχρόνιον πάθος: Ναι, τό πιστεύω. Λοιπόν, θέλετε να μάθετε; εκείνο, που διάβασα, δέν ήτο γράμμα από τό Πέραν, αλλά τό Παιδικόν ‘Ασ’ Όλα: ήσο σύ, γλυκό μου ‘Ασ’ Όλα...»

Και ή Πικραμένη Καρδούλα εξακολουθεί να θαυμάζη τό φύλλον και να εξαίρη τον μορφωτικόν του σκοπόν. Σ’ εύχαριστούμεν, Πικραμένη Καρδούλα, για δσα γράφεις και, άτι παντός άλλου, σοθ δίδω την παρ’ θερμή εύχή μου: γρήγορα, πολύ γρήγορα να γίνης καλά και να θεραπευθής τελείως.

Εως τώρα είχαμεν γράμματα, τα όποια ώμιλούσαν για τό ‘Ασ’ Όλα και για τα αιοθήματα των μικρών μας φίλων προς αυτό. Έχω όμως τώρα ένα ύπει μου ένα εύγενές και αιοθηματικόν γράμμα, τό όποιον δεικνύει με τον ζωηρότερον και άφαιέστερον τρόπον αιοθήματα φιλήθρονα προς τους άλλους. Τό γράμμα αυτό μας τό στέλλουν τα αδελφάκια Γιώργος και Λεκη Χριστούλη Άγγελίδου, και τό έπήρα πριν άκόμη κυκλοφορήση τό δεύτερον φύλλον του Παιδικού.

Άξιζει τον κόπον να σάς τό παραθέσω ολόκληρον: «Εις τό νηοι ήκούσαμεν, ότι θα εκδώσετε για μας, τα παιδια, χωριστό ‘Ασ’ Όλα». Από τότε ενάρμομεν οικονομίαν και μαζεύομεν πενήτα έξ γρόσια, δια να πληρώσωμεν πρώτοι την συνδρομήν. ‘Ο μπαμπάς μας όμως την απέτησεν από την τσέπην του και προχθές έλάττημεν τό πρώτον φύλλον. Είναι πολύ όμορφο, τόσο όμορφο, που θα τό ζηλέψουν και οι μεγάλοι, και τα παιδια θα τό περιμένουν με άνοιχτό τό στόμα κάθε Σάββατον. Σας εύχαριστούμεν πολύ πολύ. Τώρα αυτά τα ήρήματα, που μας περισσεύαν, τα στέλλομεν εις εσάς και σεις, που τόσα πολλά πράγματα ζεύετε, ζεύετε και τί να τα κάμετε. Ημεεις θέλομεν να γράψετε στο δικό μας ‘Ασ’ Όλα: όπως ζεύετε και θα σάς στείλουν και άλλα παιδια τέτοια χρήματα και θα μαζεύσετε πολλά και την Πρωτοχρονιά να άγοράσετε κάτι τι δια τα πτωχά παιδια, που θα την περιμένουν παραπονημένα. Περιμένομεν να γράψετε εις τό Παιδικόν και θα ιδήτε πόσα πολλά θα στείλουν μικροί και μεγάλοι. Ημεεις θα φροντίσωμεν να μαζεύσωμεν και άλλα και θα σάς τα στείλωμεν».

Εύγε εις τα αγαπημένα μοι φιλήθρονα αυτά αδελφάκια, που τας οικονομίας των δέν τας έφραγαν εις λαχρωτά, δέν τας πήραν παιγνίδια, μόνον έσκέφθησαν τα πτωχά παιδια και αυτό χωρίς να τα παρακινήση κάποις. Μικροί μου φίλοι, μάς λέγετε να γράψωμεν ήμεεις, ότι ζεύομεν, δια να παρακινήσωμεν και άλλα παιδικα να στείλουν βοηθήματα δά τα πτωχά. Μα τί έμπορει να γράψη κάποις περισσότερον από δσα έγράψατε με τόσην χάριν; Μήπως ή πράξις σας δέν είναι τό καλλίτερον σάλπισμα της φιλήθρονας; Εμπρός, λοιπόν. Οι μικροί μας αναγιώσοι άς ακολουθήσουν τό παραδειγμα του Γιώργου και του Λιάκη, και άς μάς στείλουν, ότι θέλουν. Ημεεις θα φροντίσωμεν να μοιρασθουν την Πρωτοχρονιά εις τα πτωχά και κολά παιδάκια.

Σας αναγγέλλω, ότι ενεκρίθησαν τα εξής έργα: «Δάφνη» Σ. Ν. Αποστολίδου, «Εργασία και βιομηχανία» Βύρωνος Ψωμάδου, «Πάν ό τι λήμπει δέν είναι χρυσός» Κοραλλίας Ζαχαριάδου, «Η εργασία άταμειθεί» Θεοφανώιας, «Φθινοπωρινά» Τζέιου, «Παιδικαί άνομιήσεις» Γρηγορίου Τσατσάκη, «Μοθήτρια και γραφίς» Ι. Παναγιώτογλου, «Βασίλευς και άστρολόγος» Βασίλειος της Κίνας, «Αδελφική άγάπη» Εδθ. Μισαλλή.

Εις δσα γράμματα έληφθησαν από της ποσειθοσύης Δευτέρας θα άπαντήσωμεν εις τό προσεχές.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥ Παιδικού ‘Ασ’ Όλα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Ε’ (συνέχεια) Μεταφράσεις.

Die kleinen Aepfeldiebe

Wenn Aepfel reif an Bäumen sitzen, ist stets wer da, sie zu stibitzan.

Doch ist man klein, passiert es leicht, dass man nicht an die Zweige reicht.

Die Hasenkinder aber sind gescheit und helfen sich geschwind

Und dank der Schachteln, gross und [leer,

fällt nun das Pflucken gar nicht schwer

Das ist ganz schön, doch, immerhin, sind solche Schachteln ziemlich dünn

krix-krax, da brechen Sie entzwei, und bautz, da liegen alle drei.

Herr Löffler, dem der Baum gehört, ist selbstverständlich sehr empört

Er nimmt drum flugs sein derbes [Stöckchen

und gibt’s den Schelmen auf die Bröckchen.

Αί μεταφράσεις, έστω και εις πεζόν, γίνονται δεχταί μέχρι της 25 Νοεμβρίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

11. — Αίνιγμα. Είμαι της Μεσογείου νήσος, μα τό τρίτο σφαιρόν μου άν άλλότως μ’ άλλο, ίσως βρης τό κρύσταλλο νερό μου.

(‘Ασ. Άλκαίος Σκεψιάδης).

12. — Μαγική εικών άνευ εικόνας. — Άνδρέα, Μαρία, Κική. έλάτε να πάμε να πλεθούμε!

— Ποθ; — Μα εές τό είπα. (‘Ασ. Τρελλή Νεράιδα).

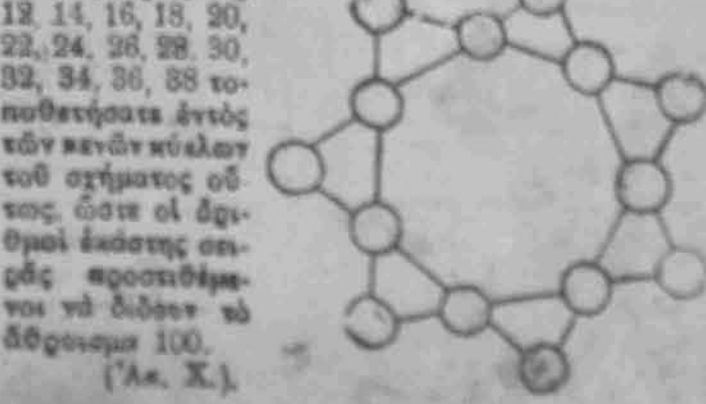
13. — Λεξιγράφος. Ρήμα άπόρροπον τό πρώτόν μου, τελικός σύνδεσμος τό δεύτερόν μου, έν άκρωτήριο τό τρίτον μου, άρχαίον νόμισμα τό σύνολόν μου.

(‘Ασ. Ίωάννα Κολλετοθ).

14. — Ερώτησις. Τίνος ζφου τό όνομα και άν χόση δύο γράμματα μάνι πόλιν ζφον;

(‘Ασ. Ι. Σ. Σταμάτουλος).

15. — Πρόβλημα. Τους αριθμούς 12, 14, 16, 18, 20, 22, 24, 26, 28, 30, 32, 34, 36, 38 τοποθετήσατε έντός των κενών κύλων του στήματος ούτως, ώστε οι άριθμοί έκαστης στήλης προσεθίμενοι να δίδουν τό άθροισμα 100.

Ένα σφοδρό όρατα γράμματα έχουν μαζευθή επάνω εις τό τραπέζι μου την στιγμήν αυτήν, που κάθημαι να σάς άπαντήσω. Και τό γράμματα αυτά είναι όλα όρατα και όλα συμπαθητικά, διότι έκφράζουν την ψυχήν την παιδικήν. την εύγενή και άθάνα, με τα αιοθήματά της και με τας σκέψεις της. Πώς θα έμπορέσω να άπαντήσω εις όλα; ‘Ο Μενέλαος Κωνσταντινίδης εις έν ένθουσιώδες γράμμα του αναφέρει: «Δέν φαντάζεσαι την άνομομονησίαν και την χαράν μου, όταν την Κυριακήν άνέγνωσα τό κομψοτυπωμένο Παιδικόν ‘Ασ’ Όλα», πλήρες ύλης φιλολογικής, τερπνής και διδακτικής. Σάν ένα τερπνό μαγιάτικο όνειρο, καθώς μάς προανήγγειλεν ή Ζαπφίς, μάς ήλθε».

Τό άνέγνωσα μετά χαράς και έμεινα κατενθουσιασμένη, γράφει ή Καίτη Παρασκευαΐδου, από τα όρατα και όφέλιμα διηγήματά του».

‘Ο Ιωάννης Ε. Παντελεμίδης ειχε, γράφει, παράπονον, διότι δέν έμπορούσε να καταλάβη την ύλην του ‘Ασ’ Όλα: τώρα όμως, που έξεδόθη τό Παιδικόν, «ηηδθ άπ’ την χαράν του».

Τώρα τό ‘Ασ’ Όλα θα είναι ή άγάπη και τό άντρώπημα της όμογενούς νεολαίας μας, αναφωνεί ό Ιωάννης Β. Χρυσικός.

‘Η Χαρίκλεια Σ. Γιακομοπούλου συμπληρώνει: «Τί όρατα πράγματα, που γράφεις! Πόσην ανάγκην είχα τό πνεύμά μας από μια τέτοιαν πνευματικήν τροφήν, τόσον εύχάριστον και όφέλιμον! Είθε να έμπορέσωμεν να εκτιμήσωμεν όπως πρέπει τον ύψηλόν και μέγαν προορισμόν σου».

‘Ο Τζέιους φαίνεται πολύ άτυπόμονος: θέλει να παρακολουθήση μίαν ώραν ένωρίτερον τα όρατα μυθιστορήματα του Παιδικού και προσθέτει: «Πιστεύω, όπως εις την δικήν μας οικογένειαν, έτσι και άλλου να σκόρπισε χαρά και εύχαριστία».

‘Ο Χρηστάκης Ήβελίδης είναι έξτρελλομένος με την «Μικράν Άποικίαν» και εις ένα πολύ έξομολογητικόν γραμματάκι του μάς λέγει: «Επειδή μ’ άρέσει να είμαι ελικρινής, σοθ λέγω, ότι έζούλευα τους μεγάλους στο σπίτι μας κάθε Τετάρτην και Σάββατον, όταν έδιάβαζαν τό ‘Ασ’ Όλα: διότι, άν και έδιάβαζα μερικά πράγματα, έν τούτοις, δέν τό καταλαβαινα καλά-καλά. Άλλά, δσην χαράν και άν είχα, ποτέ δέν τό έφανταζόμην, ότι θα ήτο τόσο όραίον».

Οι Γ. Ν. Κάμφωνας, Έλένη Κούρτογλου, Ρ. Π. Γιαδικιόγλου, τό Ζιζάνιον του Γυμνασίου, Δημήτριος Παπαδόπουλος, Έρμής, Ζεφείς, Ν. Μ. Παπής, Έυέλεις άκρα, Θεόδ. Αδθεντόπουλος, ‘Ηπειρώτισσα, Παλλές και ‘Αθιγγανίς έστειλαν εύμορφα γράμματα, γεμάτα από ενδιαφερούσας σκέψεις, από ένθουσιώδεις έντυπώσεις και από τρυφερά αιοθήματα.

‘Επίσης, ό Μικρός βιολιστής «εύγνωμοποιεί μεθ’ όλων των όμηλικών του», ή Ζαφφώ «έμπορει πλέον να είπη, ότι ήνοιξεν ό όριζων και δια τα μικρά και ότι θαυμάζομεν την άρχήν κάποις ήθικής και πνευματικής άναπτύξεως». ‘Ο Π. Γ. Καπλάνογλου βεβαιώνει, ότι, «καθώς τό Παιδικόν ‘Ασ’ Όλα έχει άνοιχτάς και προθύμους τας έκλεκτάς σελίδας του εις τους νεαρούς φίλους, ούτω και εκείνοι μετά μεγάλης προθυμίας θα έχωσιν άνοιχτάς τας κύλας της διανοίας των, ίνα παραλάβωσι τα πλούσια και όφέλιμα προϊόντα του».

‘Ο Ι. Σ. Σταματόπουλος «χαιρετθ μετά μεγάλης χαράς την εδοίκων ένφάνισιν του Παιδικού ‘Ασ’ Όλα», με την έλπίδα, ότι ήμέρα τή ήμέρα θέλει έκπληρώσει τον σκοπόν, τον όποιον έθεσεν ως άπαρχήν του σταδίου του» και έπειτα προσθέτει: «Εύγνωμοσύνη ελικρινής στα εύλογημένα χέρια, που ανέλαβαν να παράσχωσι πνευματικήν τροφήν, διασκεδαστικήν και όφέλιμον, εις τας άπλάστους άκόμη και εδπίστους καρδιάς μας».

‘Η Άθηνά Α. Μαυροδόγλου και ή Κυβέλη γράφουν εύχαριστίας, ή Άλεξάνδρα (δέν έγκρίνω τό ψευδώνυμον, που προτείνει) ζητεί έν νθάρρουνσιν: «άλλά, μικρά μου φίλη, τί άλλο είναι τό Παιδικόν μας, παρά μία μεγάλη κοινή ένθάρρυνσις;»

Μέσα εις τα τόσα και τόσα γράμματα, που είναι άκόμη εις τό γραφετόν μου, ή έπιστολή της Πικραμένης Καρδούλας, γραμμένη με πολλήν άφεισίαν και χάριν, άξιζει ιδιαίτερας να σημειωθθ. Γράφει